

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ปัจจุบันในสังคมไทย สตรีมีบทบาทในการทำงานนอกบ้านมากขึ้น อันเป็นผลมาจากความจำเป็นทางด้านเศรษฐกิจที่ผลักดันให้สตรีต้องทำงานเพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว และสังคมเองเกิดการยอมรับกับบทบาทและสถานภาพของสตรีในปัจจุบัน จะเห็นว่าสตรีก้าวเข้ามาประกอบวิชาชีพซึ่งแต่เดิมถือเป็นอาณาจักรของผู้ชายครอบครองมาก่อน อาทิ แพทย์ วิศวกรหรือแม้แต่วิชาชีพนักข่าว จากการสำรวจในภาพกว้าง พบว่า มีสตรีเข้ามาทำงานวิชาชีพนักข่าวมากขึ้น แต่ยังไม่สามารถก้าวล่วงเข้าไปทำงานในทุกสายงานข่าวหรือทุกระดับได้ แม้ว่านักข่าวสตรีบางคนได้เลื่อนขั้นไปสู่ระดับบรรณาธิการบริหารหรือหัวหน้าข่าว แต่เมื่อพิจารณาให้ละเอียดแล้ว พบว่า ยังมีจำนวนน้อย โอกาสของการเลื่อนตำแหน่งของนักข่าวสตรีในระดับสูงนั้นเป็นไปได้ยาก หากต้องการได้รับการเลื่อนตำแหน่ง ต้องใช้ความพยายามมากกว่าและทำงานหนักมากกว่าผู้ชาย นอกจากนี้งานนักข่าวเป็นงานที่มีเวลาการทำงานไม่แน่นอน ซึ่งส่งผลให้ไม่มีเวลากับครอบครัว และบางครั้งอาจต้องกลับบ้านดึก จึงไม่ปลอดภัยสำหรับนักข่าวสตรีเวลากลับบ้าน ลักษณะที่ปรากฏดังกล่าวนี้เป็นปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจในการทำงานของนักข่าวสตรี

การวิจัยศึกษาครั้งนี้ เพื่อต้องการให้ทราบว่า นักข่าวสตรีมีความคาดหวังอะไรในการประกอบวิชาชีพนักข่าวและมีความพึงพอใจในการทำงานด้านต่างๆ อย่างไรบ้าง นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจในการทำงานมากน้อยเพียงใด ซึ่งพอสรุปวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

1. เพื่อต้องการทราบถึงความคาดหวังในการประกอบวิชาชีพนักข่าวของนักข่าวสตรี
2. เพื่อทราบความพึงพอใจด้านต่างๆ ในการทำงานของนักข่าวสตรี
3. เพื่อทราบระดับความสำนึกทางวิชาชีพของนักข่าวสตรี

4. เพื่อทราบเจตคติเกี่ยวกับเพศนิยม (Sexism) ในการทำงานของนักข่าวสตรี
5. เพื่อทราบถึงอุปสรรคปัญหาของสตรีในการประกอบวิชาชีพนักข่าว

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ได้จัดส่งแบบสอบถาม (Questionnaire) ไปยังนักข่าวสตรีจำนวน 774 คนที่ทำงานอยู่ในกองบรรณาธิการขององค์กรหนังสือพิมพ์รายวัน ทั้งภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และหนังสือพิมพ์รายวันธุรกิจ 17 แห่ง ได้รับแบบสอบถามกลับคืนจำนวน 319 คนคิดเป็น ร้อยละ 41.2

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ โดยการวิเคราะห์ลักษณะข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์เพื่อการทดสอบสมมติฐานดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 ระดับความพึงพอใจด้านคำตอบแทนของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตาม ลักษณะปัจจัยอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน ในการทดสอบสมมติฐานทางสถิติใช้ ANOVA

สมมติฐานที่ 2 ระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตาม ลักษณะปัจจัยอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน ในการทดสอบสมมติฐานทางสถิติใช้ ANOVA

สมมติฐานที่ 3 ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตามลักษณะปัจจัยอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน ในการทดสอบสมมติฐานทางสถิติใช้ ANOVA

สมมติฐานที่ 4 ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตามลักษณะปัจจัยอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน ในการทดสอบสมมติฐานทางสถิติใช้ ANOVA

สมมติฐานที่ 5 ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตามลักษณะปัจจัยอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน ในการทดสอบสมมติฐานทางสถิติใช้ ANOVA

สมมติฐานที่ 6 ระดับความสำนึกทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตามลักษณะปัจจัยอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน ในการทดสอบสมมติฐานทางสถิติใช้ ANOVA

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 : การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างของนักข่าวสตรีที่ทำการสำรวจวิจัยจำนวน 319 คนพบว่า นักข่าวสตรีส่วนใหญ่คือร้อยละ 42 มีอายุระหว่าง 25-29 ปี ในจำนวนนี้ยังเป็นโสดมากที่สุด คือร้อยละ 88.4 จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีถึงร้อยละ 91.8 โดยจบในสาขาอื่นอันไม่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์หรือการสื่อสารมวลชนด้านอื่น คิดเป็นร้อยละ 54.2 นักข่าวสตรีส่วนใหญ่ คือร้อยละ 48.3 มีอายุการทำงาน 2-3 ปีโดยมีเงินเดือนต่อเดือนระหว่าง 10,001-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 57.1 ส่วนตำแหน่งนั้น นักข่าวสตรีส่วนใหญ่อยู่ในระดับตำแหน่งผู้สื่อข่าว คิดเป็นร้อยละ 74.0 ทำงานอยู่ในสายงานข่าวธุรกิจหรือเศรษฐกิจร้อยละ 27.0

ตอนที่ 2 : การวิเคราะห์ระดับความคาดหวังในการประกอบวิชาชีพนักข่าว

นักข่าวสตรีที่ทำการสำรวจ ก่อนที่จะตัดสินใจประกอบวิชาชีพนักข่าวนั้น มีความคาดหวังในระดับสูงว่า จะได้มีโอกาสเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่ จะมีอิสระทางความคิด จะมีเสรีภาพในการแสดงออก จะเป็นงานสนุกสนานตื่นเต้นและจะได้มีส่วนช่วยเหลือสังคม แต่มีความคาดหวังในวิชาชีพนี้ในระดับต่ำว่า จะมีอภิสิทธิ์เหนือคนอื่นและจะเป็นงานสบาย

ตอนที่ 3 : การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจในการทำงานด้านต่าง ๆ

3.1 ระดับความพึงพอใจด้านตำแหน่งกับอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการนับถือศาสนา สาขาทักษะการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน

ผลการสำรวจพบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุระหว่าง 30-34 ปี มีระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนมากที่สุด และนักข่าวสตรีที่มีอายุระหว่าง 25-29 ปีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากประเมินจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาถึงสถานภาพการสมรสพบว่า นักข่าวสตรีที่สมรสแล้วมีระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนมากกว่านักข่าวที่เป็นโสด และเมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับสถานภาพการมีบุตร พบว่า นักข่าวสตรีที่ยังไม่มีบุตรมีระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนมากกว่านักข่าวสตรีที่มีบุตร และเมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า ระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับระดับการศึกษา พบว่า นักข่าวสตรีที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนมากที่สุดและผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด

หากทำการพิจารณาโดยรวม นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้ระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับสาขาที่จบการศึกษา พบว่า นักข่าวสตรีที่จบสาขาการหนังสือพิมพ์โดยตรงมีระดับความพึงพอใจมากที่สุดและผู้ที่จบการศึกษาสาขาอื่น ๆ มีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวมพบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด พบว่า นักข่าวสตรีที่สังกัดกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวันแนวธุรกิจมีระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนมากที่สุด และนักข่าวสตรีที่สังกัดกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุดหากทำการพิจารณาโดยรวมพบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับอายุการทำงาน พบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุการทำงานในช่วง 1 ปี มีระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนมากที่สุด และผู้ที่มีอายุการทำงาน 2-3 ปีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับเงินเดือน พบว่า นักข่าวสตรีที่มีเงินเดือน 15,001-20,000 บาท มีระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนมากที่สุด และผู้ที่มีเงินเดือนต่ำกว่า 10,000 บาทมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนอยู่ในระดับปานกลาง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.2 ระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานกับอายุ สถานภาพสมรส สถานภาพบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อาชีพการงานและเงินเดือน

ผลการสำรวจพบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุระหว่าง 30-34 ปี มีระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานมากที่สุด และนักข่าวสตรีที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี มีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากประเมินจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับสถานภาพการสมรสนั้น พบว่า นักข่าวสตรีที่สมรสแล้วและนักข่าวที่เป็นโสดมีระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานเท่ากัน และเมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับสถานภาพการมีบุตร พบว่า นักข่าวสตรีที่ยังไม่มีบุตรมีระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานใกล้เคียงนักข่าวสตรีที่มีบุตร และเมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า ระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับระดับการศึกษา พบว่า นักข่าวสตรีที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานมากที่สุดและผู้ที่มีการศึกษาปริญญาตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด

หากทำการพิจารณาโดยรวม นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับสาขาที่จบการศึกษา พบว่า นักข่าวสตรีที่จบสาขาการหนังสือพิมพ์โดยตรง และการสื่อสารมวลชนด้านอื่นและผู้ที่จบการศึกษาสาขาอื่น ๆ มีระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานใกล้เคียงกัน หากทำการพิจารณาโดยรวมพบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด พบว่า นักข่าวสตรีที่สังกัดกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษมีระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานมากที่สุด และนักข่าวสตรีที่สังกัดกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวันแนวธุรกิจมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุดหากทำการพิจารณาโดยรวมพบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับอายุการทำงาน พบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุการทำงาน 4-5 ปี มีระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานมากที่สุด และผู้ที่มีอายุการทำงาน 2-3 ปี มีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับเงินเดือน พบว่า นักข่าวสตรีที่มีเงินเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท มีระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานมากที่สุด และผู้ที่มีเงินเดือน 15,001-20,000 บาทมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานอยู่ในระดับสูง

3.3 ระดับความพึงพอใจกับบรรณภาพการดำเนินงานกับอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร
ระดับการศึกษา สาขาการศึกษาระดับปริญญาตรี ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด ระยะเวลาการทำงานและเงินเดือน

ผลการสำรวจพบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป มีระดับความพึงพอใจด้านบรรณภาพการดำเนินงานมากที่สุด และนักข่าวสตรีที่มีอายุระหว่าง 25-29 ปีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากประเมินจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านบรรณภาพการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับสถานภาพการสมรสนั้น พบว่า นักข่าวสตรีที่สมรสแล้วมีระดับความพึงพอใจด้านบรรณภาพการดำเนินงานมากกว่านักข่าวที่เป็นโสด และเมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับสถานภาพการมีบุตร พบว่า นักข่าวสตรีที่ยังไม่มีบุตรมีระดับความพึงพอใจด้านบรรณภาพการดำเนินงานมากกว่านักข่าวสตรีที่มีบุตร และเมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่าระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับระดับการศึกษา พบว่า นักข่าวสตรีที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีระดับความพึงพอใจด้านบรรณภาพการดำเนินงานมากที่สุดและผู้ที่มีการศึกษาปริญญาตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้ระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับสาขาที่จบการศึกษา พบว่า นักข่าวสตรีที่จบสาขาการหนังสือพิมพ์โดยตรงและการสื่อสารมวลชนด้านอื่นและผู้ที่จบการศึกษาสาขาอื่นๆ มีระดับความพึงพอใจด้านบรรณภาพการดำเนินงานใกล้เคียงกัน หากทำการพิจารณาโดยรวมพบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด พบว่า นักข่าวสตรีที่สังกัดกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยมีระดับความพึงพอใจด้านบรรณภาพการดำเนินงานมากที่สุด และนักข่าวสตรีที่สังกัดกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับอายุการทำงาน พบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุการทำงาน 4-5 ปี มีระดับความพึงพอใจด้านบรรณภาพการดำเนินงานมากที่สุด และผู้ที่มีอายุการทำงาน ช่วง 1 ปีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวมพบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับเงินเดือน พบว่า นักข่าวสตรีที่มีเงินเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท มีระดับความพึงพอใจด้านบรรณภาพการดำเนินงานมากที่สุด และผู้ที่มีเงินเดือนสูงกว่า 20,000 บาทขึ้นไป มีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความพึงพอใจด้านบรรณภาพการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง

3.4 ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์เพื่อนร่วมงานกับอายุ สถานภาพสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สายงานการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน

ผลการสำรวจพบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป มีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานมากที่สุด และนักข่าวสตรีที่มีอายุระหว่าง 30-34 ปีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากประเมินจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานอยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับสถานภาพการสมรสนั้น พบว่า นักข่าวสตรีที่สมรสแล้วและนักข่าวที่เป็นโสดมีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานใกล้เคียงกัน และเมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับสถานภาพการมีบุตร พบว่า นักข่าวสตรีที่ยังไม่มีบุตรมีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานมากกว่านักข่าวสตรีที่มีบุตรและเมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า ระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับระดับการศึกษา พบว่า นักข่าวสตรีที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานมากที่สุดและผู้ที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้ระดับสูง

เมื่อพิจารณากับสาขาที่จบการศึกษา พบว่า นักข่าวสตรีที่จบสาขาการสื่อสารมวลชนอื่น ๆ สาขาหนังสือพิมพ์โดยตรงและผู้ที่ยังจบการศึกษาสาขาอื่น ๆ มีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานใกล้เคียงกัน หากทำการพิจารณาโดยรวมพบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด พบว่า นักข่าวสตรีที่สังกัดกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยมีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานมากที่สุด และนักข่าวสตรีที่สังกัดกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับอายุการทำงาน พบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุการทำงานในช่วง 1 ปี ผู้ที่มีอายุการทำงาน 2-3 ปีและผู้ที่มีอายุการทำงาน 4-5 ปีมีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานใกล้เคียงกัน และผู้ที่มีอายุการทำงานมากกว่า 5 ปีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับเงินเดือน พบว่า นักข่าวสตรีที่มีเงินเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท มีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานมากที่สุด และผู้ที่มีเงินเดือน 20,000 บาทขึ้นไปมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานในระดับสูง

3.5 ระดับความพึงพอใจกับความสัมพันธ์กับปัจจัยอื่น ๆ ได้แก่ สถานภาพสมรส สถานภาพการนับถือศาสนา สถานภาพการศึกษา สถานภาพการทำงาน ประสบการณ์ชีวิต วัย การทำงาน เลbih

ผลการสำรวจพบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุระหว่าง 30-34 ปี มีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชามากที่สุด และนักข่าวสตรีที่มีอายุระหว่าง 25-29 ปี มีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากประเมินจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับสถานภาพการสมรสนั้น พบว่า นักข่าวสตรีที่เป็นโสดมีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชามากกว่านักข่าวที่สมรสแล้ว และเมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับสถานภาพการมีบุตร พบว่า นักข่าวสตรีที่ยังไม่มีบุตรมีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชามากกว่านักข่าวสตรีที่มีบุตร และเมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า ระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับระดับการศึกษา พบว่า นักข่าวสตรีที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชามากที่สุด และผู้ที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านนี้ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับสาขาที่จบการศึกษา พบว่า นักข่าวสตรีที่จบสาขาการสื่อสารมวลชนด้านอื่นมีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชามากที่สุด และผู้ที่จบการศึกษาสาขาอื่น ๆ มีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวมพบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด พบว่า นักข่าวสตรีที่สังกัดกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยมีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชามากที่สุด และนักข่าวสตรีที่สังกัดกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษมีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับอายุการทำงาน พบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุการทำงาน 4-5 ปี มีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชามากที่สุด และผู้ที่มีอายุการทำงานในช่วง 1 ปี มีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับเงินเดือน พบว่า นักข่าวสตรีที่มีเงินเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท มีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชามากที่สุด และผู้ที่มีเงินเดือน 15,001-20,000 บาท มีระดับความพึงพอใจด้านนี้น้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับปานกลาง

3.6 สถาบันสำนักทางวิชาชีพทันตอายุ สถาบันพาราสอส สถาบันพรมันบุตร สถาบันการศึกษา
สาขาทั้งการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อาชีพการงานและเงินเดือน

ผลการสำรวจพบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุระหว่าง 35 ปีขึ้นไป มีระดับความสำคัญทางวิชาชีพมากที่สุด และนักข่าวสตรีที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปีมีระดับความสำคัญทางวิชาชีพน้อยที่สุด หากประเมินจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความสำคัญทางวิชาชีพอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับสถานภาพการสมรสนั้น พบว่า นักข่าวสตรีที่สมรสแล้วมีระดับความสำคัญทางวิชาชีพมากกว่านักข่าวที่เป็นโสด และเมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความสำคัญทางวิชาชีพอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับสถานภาพการมีบุตร พบว่า นักข่าวสตรีที่ยังไม่มีบุตรและนักข่าวสตรีที่มีบุตรมีระดับความสำคัญทางวิชาชีพใกล้เคียงกัน และเมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่า อยู่ในระดับสูง

เมื่อพิจารณากับระดับการศึกษา พบว่า นักข่าวสตรีที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีระดับความสำคัญทางวิชาชีพมากที่สุดและผู้ที่มีการศึกษาดต่ำกว่าปริญญาตรีมีระดับความสำคัญทางวิชาชีพน้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม นักข่าวสตรีมีระดับความสำคัญทางวิชาชีพอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับสาขาที่จบการศึกษา พบว่า นักข่าวสตรีที่จบสาขาการหนังสือพิมพ์โดยตรงมีระดับความสำคัญทางวิชาชีพมากที่สุด และผู้ที่จบการศึกษาสาขาอื่น ๆ มีระดับความสำคัญทางวิชาชีพน้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวมพบว่า มีระดับความสำคัญทางวิชาชีพอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด พบว่า นักข่าวสตรีที่สังกัดกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษมีระดับความสำคัญทางวิชาชีพมากที่สุด และนักข่าวสตรีที่สังกัดกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวันแนวธุรกิจมีระดับความสำคัญทางวิชาชีพน้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวมพบว่า มีระดับความสำคัญทางวิชาชีพอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับอายุการทำงาน พบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุการทำงานมากกว่า 5 ปี มีระดับความสำคัญทางวิชาชีพมากที่สุด และผู้ที่มีการทำงานในช่วง 1 ปี ปีมีระดับความสำคัญทางวิชาชีพน้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความสำคัญทางวิชาชีพอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากับเงินเดือน พบว่า นักข่าวสตรีที่มีเงินเดือน 20,000 บาทขึ้นไป มีระดับความสำคัญทางวิชาชีพมากที่สุด และผู้ที่มีเงินเดือนต่ำกว่า 10,000 บาทมีระดับความสำคัญทางวิชาชีพน้อยที่สุด หากทำการพิจารณาโดยรวม พบว่า มีระดับความสำคัญทางวิชาชีพอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 7 : การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตาม ลักษณะอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

- 1.1 อายุไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 1.2 สถานภาพการสมรสไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 1.3 สถานภาพการมีบุตรไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 1.4 ระดับการศึกษาไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 1.5 สาขาที่จบการศึกษาไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 1.6 ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัดไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 1.7 อายุการทำงานไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 1.8 เงินเดือนมีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นการยอมรับสมมติฐาน

สรุปได้ว่า ระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนแตกต่างกันไปตามลักษณะเงินเดือน ยกเว้นปัจจัยเรื่องอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัดและอายุการทำงาน ซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วน

สมมติฐานที่ 2 ระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตาม ลักษณะอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

- 2.1 อายุไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 2.2 สถานภาพการสมรสไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 2.3 สถานภาพการมีบุตรไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 2.4 ระดับการศึกษาไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 2.5 สาขาที่จบการศึกษาไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 2.6 ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัดไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 2.7 อายุการทำงานไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 2.8 เงินเดือนไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน

สรุปได้ว่า อายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงาน และเงินเดือน ไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 3 ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตามลักษณะอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

- 3.1 อายุมีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นการยอมรับสมมติฐาน
- 3.2 สถานภาพการสมรสมีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นการยอมรับสมมติฐาน
- 3.3 สถานภาพการมีบุตรไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 3.4 ระดับการศึกษามีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นการยอมรับสมมติฐาน
- 3.5 สาขาที่จบการศึกษาไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 3.6 ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัดมีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นการยอมรับสมมติฐาน
- 3.7 อายุการทำงานมีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นการยอมรับสมมติฐาน
- 3.8 เงินเดือนไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน

สรุปได้ว่า ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตามลักษณะอายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์และอายุการทำงาน ยกเว้นปัจจัยเรื่องสถานภาพการมีบุตร สาขาที่จบการศึกษาและเงินเดือน ซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วน

สมมติฐานที่ 4 ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตามลักษณะอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

- 4.1 อายุไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 4.2 สถานภาพการสมรสไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 4.3 สถานภาพการมีบุตรไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 4.4 ระดับการศึกษาไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 4.5 สาขาที่จบการศึกษาไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 4.6 ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัดไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 4.7 อายุการทำงานไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 4.8 เงินเดือนไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน

สรุปได้ว่า อายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัดและอายุการทำงาน ไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 5 ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตามลักษณะอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

- 5.1 อายุไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 5.2 สถานภาพการสมรสไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 5.3 สถานภาพการมีบุตรไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 5.4 ระดับการศึกษาไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 5.5 สาขาที่จบการศึกษาไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 5.6 ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัดไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 5.7 อายุการทำงานไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 5.8 เงินเดือนไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน

สรุปได้ว่า อายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน ไม่มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 6 ระดับความสำคัญทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตามลักษณะอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัด อายุการทำงานและเงินเดือน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

- 6.1 อายุไม่มีผลทำให้ระดับความสำคัญทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 6.2 สถานภาพการสมรสไม่มีผลทำให้ระดับความสำคัญทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 6.3 สถานภาพการมีบุตรไม่มีผลทำให้ระดับความสำคัญทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 6.4 ระดับการศึกษามีผลทำให้ระดับความสำคัญทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นการยอมรับสมมติฐาน
- 6.5 สาขาที่จบการศึกษามีผลทำให้ระดับความสำคัญทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นการยอมรับสมมติฐาน
- 6.6 ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัดมีผลทำให้ระดับความสำคัญทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นการยอมรับสมมติฐาน
- 6.7 อายุการทำงานไม่มีผลทำให้ระดับความสำคัญทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกัน เป็นการปฏิเสธสมมติฐาน
- 6.8 เงินเดือนมีผลทำให้ระดับความสำคัญทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นการยอมรับสมมติฐาน

สรุปได้ว่า ระดับความสำคัญทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกันไปตามลักษณะระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัดและเงินเดือน ยกเว้นปัจจัยเรื่องอายุ สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตรและอายุการทำงาน ซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานเพียงบางส่วน

อภิปราย

คุณลักษณะของนักข่าวสตรี

นักข่าวสตรีส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 25-29 ปี และต่ำกว่า 25 ปี คือร้อยละ 42 และร้อยละ 37.3 ตามลำดับ แต่เมื่ออายุ 30-34 ปีและอายุ 35 ปีขึ้นไป มีจำนวนลดลงคือ ร้อยละ 11.6 และร้อยละ 6.6 ตามลำดับ เหตุผลประการหนึ่งอาจเป็นเพราะ นักข่าวสตรีคิดว่าวิชาชีพนักข่าว นั้นเหมาะสำหรับคนที่เพิ่งจบการศึกษาหรือเหมาะกับคนที่มีอายุไม่มากนัก ทั้งนี้อาชีพนักข่าวต้องอาศัยความคล่องตัว ความกระฉับกระเฉง เพราะเป็นงานที่ต้องแข่งกับเวลาเป็นอย่างมาก ทั้งเวลาที่เกิดเหตุการณ์และเวลาที่ต้องปิดข่าวให้ทันออกจำหน่ายในแต่ละวัน รวมถึงการที่ต้องแข่งขันกันในกลุ่มหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นด้วยหากช้าก็ทำให้เกิดความเสียหายต่อข่าวที่นำเสนอได้ข่าวจะไม่สดใหม่ทันต่อเหตุการณ์ จนไม่มีคุณค่าของความเป็นข่าว ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้ที่จะมีคนทำงานในกลุ่มช่วงอายุ 25-29 ปีและอายุต่ำกว่า 25 ปีเป็นจำนวนมากกว่ากลุ่มอายุ 30-34 ปีและอายุ 35 ปีขึ้นไป

ในประเด็นดังกล่าวมีนักข่าวสตรีที่ทำการสำรวจครั้งนี้ให้ความเห็นสนับสนุนเพิ่มเติม อาทิ

... งานอาชีพนักข่าว เหมาะสำหรับคนที่มีไฟแรงและคนที่ชอบงานท้าทายอยู่ตลอดเวลา ...

... งานนี้เป็นเพียงหนทางที่มีโอกาสได้แสดงออกของคนรุ่นใหม่ไฟแรง อยากรเรียนรู้โลกกว้าง ได้ประสบการณ์ที่กว้าง รู้จักจิตใจคนเยอะขึ้น แต่มันไม่ใช่งานที่จะทำให้อนาคตมีความสุขตอนอายุมากๆ ...

... นักข่าวเหมาะสำหรับคนในบางช่วงอายุและสถานภาพเท่านั้น หากปัจจัยด้านร่างกายเปลี่ยนไป งานอื่นอาจเหมาะสมกว่า ...

สมหมาย ศิลปิโยดม ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์แนวหน้า (อ้างถึงในปารีชาติ ประคองจิตร, 2528) กล่าวให้ความเห็นว่า "คนที่จะยึดอาชีพหนังสือพิมพ์นั้นเหมาะสำหรับคนหนุ่มสาวเท่านั้น"

อีกประการหนึ่ง คนในช่วงอายุดังกล่าว ยังถือเป็นช่วงคนหนุ่ม-สาวที่ต้องการเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่ในชีวิต ต้องการความอิสระ ต้องการหาประสบการณ์ในการทำงานมากกว่าจะยึดถือในเรื่องของความมั่นคงในการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักข่าวสตรีที่ทำการสำรวจใน

การวิจัยครั้งนี้เกี่ยวกับ ความคาดหวังก่อนที่นักข่าวสตรีจะมาประกอบวิชาชีพนักข่าว พบว่านักข่าวสตรีส่วนใหญ่มีความคาดหวังว่า งานนักข่าวจะทำให้ได้มีโอกาสเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่มากที่สุด รองลงมาคือ จะมีอิสระทางความคิดและมีเสรีภาพในการแสดงออก ดังนั้นจะเห็นว่า งานนักข่าวสามารถตอบสนองความต้องการนี้ได้

นอกจากนี้ในระยะแรกของการทำงาน บางคนต้องการเข้ามาทำงานนักข่าวก่อนที่จะไปประกอบอาชีพอื่น เนื่องจาก งานนักข่าวเป็นงานที่ได้พบปะผู้คนมากมายและมีผลให้มีลู่ทางไปทำงานอื่นได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับงานเขียนของปาริชาติ ประคองจิตร (2528) ที่ว่า "คนเข้ามาประกอบอาชีพนักข่าว นักหนังสือพิมพ์เพียงเพื่อจะรองานอื่น แต่ยังไม่ได้งาน จึงเข้ามาเหยียมกราวยหาประสบการณ์ ได้รู้จักคนมากมาย จะได้เป็นช่องทางได้เปลี่ยนอาชีพไปทำหน้าที่อย่างอื่นอีก"

พร้อมกันนี้บัญญัติ ทศนียะเวช ผู้สื่อข่าวอาวุโสของหนังสือพิมพ์ Bangkok Post ให้สัมภาษณ์ในความเห็นที่สอดคล้องกันอีกว่า

ในช่วงระยะแรกจะมีคนเข้ามาทำงานนักข่าวมาก แต่ต่อไปจะอาศัยหนังสือพิมพ์ก้าวไปสู่งานอื่น โดยการรู้จักกับแหล่งข่าว บางคนตั้งใจมาตั้งแต่นั้น ก็มีไม่น้อยที่ไปได้โดยอาศัยหนังสือพิมพ์เป็นแหล่งสะสมความรู้และทำให้รู้จักแหล่งข่าวในการนำไปทำงานอื่น

เมื่อพิจารณานักข่าวสตรีที่ทำการสำรวจพบว่า นักข่าวสตรีอายุ 30-34 ปีและอายุ 35 ปีขึ้นไปมีจำนวนลดลง ทั้งนี้อาจมีสาเหตุจากการที่นักข่าวสตรีลาออกไปประกอบอาชีพอื่น โดยนักข่าวสตรีอาจจะคิดว่าเป็นเพราะ ข้อจำกัดในเรื่องอายุที่มากขึ้น ประกอบกับเรื่องของการมีครอบครัว หมายถึง การมีสามีและบุตรและเรื่องของความก้าวหน้าในการทำงาน ทั้งนี้มีความเห็นว่า อายุมากขึ้น ความกระฉับกระเฉงจะไม่เหมือนกับคนอายุน้อย ซึ่งขัดกับลักษณะของงานที่ต้องการคนที่มีความคล่องตัวและกระฉับกระเฉง ขณะเดียวกันคนอายุมากขึ้นต้องการความก้าวหน้าในการทำงาน โดยมีเงินเดือนสูงขึ้น มีตำแหน่งดีขึ้นและมีความมั่นคงในการทำงาน โดยทั่วไปแม้ว่าปัจจุบันงานนักข่าวจะมีการปรับเงินเดือนที่สูงขึ้นกว่าเดิมมาก แต่เมื่อเทียบธุรกิจอื่น ปรากฏว่างานหนังสือพิมพ์ยังจ่ายเงินไม่ดีเท่า ดังที่วีระ ประทีปชัยกุล ผู้ช่วยบรรณาธิการ หนังสือพิมพ์ Bangkok Post ให้สัมภาษณ์ว่า

คนทำงานพักเดียวก็หายไป เหตุผลสำคัญคือ หนังสือพิมพ์ยังจ่ายไม่ดี เมื่อเทียบกับธุรกิจอื่น แม้ว่าหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับปรับฐานขึ้นมาแต่ก็สู้ไม่ได้ หลายคนมาเอาประสบการณ์ไปใช้ทำงานอย่างอื่นได้

แม้ว่าเงินเดือนของนักข่าวในระยะเริ่มต้นเทียบเท่ากับคนทำงานในบริษัทเอกชน หรือ ธนาคาร แต่ภาวะแรงกดดันในการทำงานมีมากกว่าแต่ความก้าวหน้ามีน้อยกว่า ดังบทสัมภาษณ์ ของทินนวัฒน์ รัตนสีหกุล บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา หนังสือพิมพ์วิญ จักรรายวัน กล่าวว่า "คำตอบแทนในวงการสื่อสารมวลชนสูงจริง แต่งานหนัก แรงกดดันมาก คน เข้ามาในแวดวงนี้จะทนรับแรงกดดันได้แค่วัน คนจะคิดอยากเปลี่ยนงานไปทางองค์กรที่มั่นคง เช่น ธนาคาร ซึ่งระยะต้นของการทำงานไม่มีความกดดันและต่อไปความก้าวหน้าในองค์กรจะมีมากกว่า"

... เมื่อมีอายุมากขึ้น จะเป็นอุปสรรคในแง่ของความกระตือรือร้น และความ กระฉับกระเฉงในการทำข่าว ...

... การเป็นลูกจ้างตลอดไป ไม่สามารถสร้างความมั่นคงให้กับครอบครัวได้ และการทำข่าวเมื่อถึงจุดหนึ่งจะรู้สึกอึดและพบกับความต้องการของตนเอง คิดว่า เมื่ออายุมากขึ้น หรือมีงานอื่นที่ดีกว่า ก็จะไปเพื่อครอบครัว ...

... ต้องการงานที่มีความมั่นคงและผลตอบแทนที่ดีกว่านี้ ...

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ทัศนะเพิ่มเติม ดังนี้ "นักข่าวจำนวนมากรู้ว่า เมื่อสังขารของตนต้อง ร่วงโรยไปตามวัย ไม่สามารถที่จะออกวิ่งหาข่าวได้เหมือนสมัยที่เป็นหนุ่มเป็นสาว คุณค่าของตน ในสายตานายทุนหนังสือพิมพ์ก็จะหมดไป และตนจะถูกให้ออกจากวงการที่ตนรักโดยไม่มีอะไร ติดตัวไป ถึงตอนนั้นการที่จะไปเริ่มต้นทำอาชีพใหม่ก็อาจจะสายเกินไปแล้ว เรื่องนี้เป็นสาเหตุ ทำให้นักข่าวจำนวนไม่น้อยต้องละทิ้งงานหนังสือพิมพ์ไปประกอบอาชีพอื่น หลังจากทำงาน หนังสือพิมพ์ได้ไม่นาน" (วันนักข่าว, 5 มีนาคม 2527)

การวิจัยพบว่า นักข่าวสตรีที่ทำการสำรวจส่วนใหญ่ยังเป็นโสดถึงร้อยละ 88.4 ขณะที่ แต่งงานแล้วมีเพียงร้อยละ 11.6 ด้วยความคิดว่า การเป็นโสดจะทำให้สตรีทำงานนักข่าวได้เต็มที่ กว่า ทั้งนี้เพราะ งานนักข่าวเป็นงานที่เรียกร้องเวลาในการทำงานสูง เป็นงานที่มีเวลาไม่แน่นอน ไม่รู้ว่าข่าวหรือเหตุการณ์จะเกิดขึ้นเมื่อใด ที่ไหน ดังนั้นคนทำงานจึงต้องมีความคล่องตัว เตรียมพร้อมเสมอกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นจึงทำให้มองเห็นว่าคนเป็นโสดจะมีเวลาทุ่มเทให้กับงานได้มาก และมีความคล่องตัวมากกว่าในการทำงานลักษณะเช่นนี้ หากเป็นคนที่แต่งงานแล้ว จะไม่คล่อง ตัวเท่าคนโสด จะมีปัญหาหากต้องไปทำข่าวในต่างจังหวัด และไม่มีเวลาทุ่มเทให้กับงานเท่าคนโสด เพราะ จะต้องแบ่งเวลาไปดูแลครอบครัว โดยเฉพาะผู้ที่มิบุตร ซึ่งสังคมไทยได้กำหนดบทบาทของ สตรีไทยไว้ว่า จะต้องเป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบงานบ้านหรือครอบครัว ให้ความดูแล ความอบอุ่น แก่บุตร ถ้าสตรีต้องทุ่มเทเวลาให้กับงานหมด ก็จะมีปัญหาครอบครัวและเกิดการทะเลาะเบาะแว้ง

ได้หากสามีไม่เข้าใจในการทำงาน ในทางตรงกันข้ามเมื่อสตรีทุ่มเทเวลาให้กับครอบครัวมาก ก็จะมีผลทำให้มีเวลาในการทำงานน้อยลง สิ่งเหล่านี้สะท้อนออกมาจากความคิดเห็นของนักข่าวสตรีที่ทำการสำรวจ ซึ่งแสดงความเห็นต่างๆ กันดังนี้

- . . . การทำงานข่าว ไม่เป็นเวลาแน่นอน ทำหน้าที่แม่บ้านไม่สมบูรณ์ . . .
- . . . ทำให้มีเวลาอยู่กับครอบครัวน้อย เนื่องจากทำงานไม่เป็นเวลา . . .
- . . . งานนี้จะต้องใช้เวลาอุทิศเพื่องานมาก เพราะมักมีงานด่วนที่ไม่ได้คาดหมายเสมอ เลิกงานไม่เป็นเวลา ต้องทำงานกว่าจะเสร็จ . . .
- . . . ผู้หญิงต้องกลับบ้านไปดูแลครอบครัว แต่ทำงานเป็นนักข่าวต้องรักและทุ่มเท ซึ่งถ้าสามีไม่เข้าใจ ก็อาจเกิดปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกันได้ . . .
- . . . ผู้หญิงต้องเป็นผู้ดูแลความเรียบร้อยและให้ความอบอุ่นแก่ครอบครัว ฉะนั้นจึงต้องมีเวลาให้กับครอบครัวเป็นเรื่องจำเป็น . . .
- . . . ส่วนมากเมื่อมีครอบครัวแล้ว เมื่อทุ่มเทเวลาให้กับงาน ทำให้เกิดปัญหาครอบครัว ครอบครัวแตกแยกได้ . . .

เหตุผลดังกล่าวยังสอดคล้องกับความเห็นของเสริมศรี เอกชัย (2529) "สภาพทางครอบครัวเป็นอุปสรรคต่ออาชีพหนังสือพิมพ์ของผู้หญิง...อาชีพที่ต้องใช้เวลาในการทำงานที่ผิดแผกกับการใช้เวลาในการทำงานของราชการอื่นๆ หรือคนทำงานกินเงินเดือนอื่นๆ คือว่าเวลามันไม่แน่นอน...ชีวิตครอบครัวก็อาจเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน ผู้หญิงที่ต้องใช้เวลาติดต่อกันในการทำงานนานเกินไปจนขาดการดูแลครอบครัว ซึ่งสังคมถือว่าเป็นหน้าที่ของผู้หญิง ของแม่และเมีย ก็กลายเป็นความบกพร่องในหน้าที่"

นอกจากนี้ความเห็นของบรรณาธิการ หัวหน้าข่าวสตรีที่ให้สัมภาษณ์ในการวิจัยครั้งนี้ยังสนับสนุนเหตุผลดังกล่าว ดังนี้

บัญญัติ ทศนียะเวช ผู้สื่อข่าวอาวุโส หนังสือพิมพ์ Bangkok Post กล่าวว่า "คนโสดทำงานได้สบายกว่า ถึงไหนถึงกัน ทำได้มีประสิทธิภาพมากกว่า เพราะความห่วงใยในเรื่องครอบครัวมีน้อย เขาใช้งานก็ไปได้เลย"

ทางด้านคณิต นันทวาณี บรรณาธิการข่าวเศรษฐกิจ หนังสือพิมพ์บ้านเมือง ให้ความเห็นว่า "คนที่ไม่แต่งงานจะมีเวลาทุ่มเทงานมาก แต่ถ้ามีครอบครัว ตรงนี้จะหายไป"

เช่นเดียวกับบรรณวิทย์ ศรีอนันต์รักษา หัวหน้าข่าวการเมือง หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ กล่าวเพิ่มเติมว่า "ผู้หญิงพอมีครอบครัว ก็จะมีปัญหา โดยบทบาทของผู้หญิงในสังคมไทยจะต้องดูแลลูก และงานบ้าน ซึ่งพอทำงานก็จะมีผลกับการทำงานที่ไม่สม่ำเสมอ โดยเฉพาะถ้ามีลูกและลูกเจ็บป่วย บางอาทิตย์แทบไม่ทำงาน จิตใจจะอยู่กับครอบครัวมาก"

ส่วนวิวัฒนา ไทยสม บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการข่าวสังคมและสตรี หนังสือพิมพ์สยามรัฐ กล่าวเสริมอีกว่า "การมีครอบครัวหรือการมีบุตรก็เป็นอุปสรรคบ้างเหมือนกัน ขึ้นอยู่กับนักข่าวเองว่าจะอดทนแค่ไหน คนที่ทำได้ดีทั้งสองอย่างจะต้องใช้ความอดทนสูง คนที่ทำได้ไม่ดีก็เสี่ยงานหรือเสียครอบครัวไปเลย แต่ส่วนใหญ่ช่วงเป็นนักข่าวจะโสด จะแต่งงานเมื่อตำแหน่งสูงขึ้นแล้วซึ่งงานจะต่างออกไป"

วุฒิพงษ์ หลักคำ บรรณาธิการบริหาร หนังสือพิมพ์ไทยไฟแนนเชียล กล่าวว่า ปัญหาครอบครัวเป็นเรื่องใหญ่เท่าที่ผ่านมามีนักข่าว 3-4 คนต้องลาออกเพราะ จัดการปัญหาครอบครัวไม่ได้ "โชคดีที่มีนักข่าวไม่กี่คนที่แต่งงาน ส่วนใหญ่เป็นโสด"

สำหรับในเรื่องการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักข่าวสตรีส่วนใหญ่คือร้อยละ 91.8 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และจบการศึกษาในสาขาอื่นที่มีใช้สาขาหนังสือพิมพ์หรือสื่อสารมวลชน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ปัจจุบันมาตรฐานการรับคนเข้าทำงานโดยทั่วไปส่วนใหญ่จะรับคนจบการศึกษาระดับปริญญาตรี และในวิชาชีพหนังสือพิมพ์ก็เช่นกัน ก็จะรับคนทำงานที่จบระดับปริญญาตรี ทั้งนี้สอดคล้องกับความเห็นของสมหมาย ปาริจฉัตต์ บรรณาธิการบริหาร หนังสือพิมพ์มติชน กล่าวว่า ความรู้โดยพื้นฐานของนักข่าวที่จะรับเข้าทำงานคือ ระดับปริญญาตรี

การที่นักข่าวสตรีส่วนใหญ่จบการศึกษาในสาขาอื่นที่มีใช้สาขาหนังสือพิมพ์โดยตรงหรือสาขาที่เกี่ยวข้องกับสื่อสารมวลชน สาเหตุประการหนึ่งอาจเป็นเพราะ คนจบการศึกษาด้านหนังสือพิมพ์โดยตรงนั้นมีน้อย เนื่องจากคนเลือกเรียนในสาขานี้มีน้อยนั่นเอง จะเห็นว่าในสถาบันการศึกษาใหญ่ ๆ ที่เปิดสอนด้านหนังสือพิมพ์โดยตรง เช่น คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยหรือคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีนักศึกษาที่เลือกเรียนสาขาหนังสือพิมพ์ประมาณ 10-15 คนในแต่ละปีการศึกษา ซึ่งชี้ให้เห็นว่าสถาบันการศึกษาไม่สามารถผลิตบุคลากรป้อนตลาดแรงงานด้านนี้ได้ทันกับความต้องการ ในขณะที่อุตสาหกรรมหนังสือพิมพ์ขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว จนถึงขนาดขาดแคลนบุคลากรด้านนี้

ขณะเดียวกัน ผู้ที่เรียนจบด้านหนังสือพิมพ์อาจไม่ต้องการจะทำงานหนังสือพิมพ์ เพราะมีความคิดว่า งานหนังสือพิมพ์ได้เงินเดือนน้อยแต่งานหนัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรองศาสตราจารย์ฉฉาน วุฒิกรรมรักษา เรื่อง "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาและความคาดหวังในการประกอบวิชาชีพของนักศึกษาวิชาการหนังสือพิมพ์ในมหาวิทยาลัยรัฐและเอกชน" ซึ่งทำการออกแบบสอบถามนิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาการหนังสือพิมพ์ในปีสุดท้ายจากคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จากสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช และจากคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 194 คนพบว่า "... มีหลายคนที่บอกว่าไม่อยากทำงานด้านหนังสือพิมพ์ เพราะสนใจอาชีพอื่นมากกว่า งานหนังสือพิมพ์ได้เงินเดือนน้อยแต่งานหนัก นอกจากนี้ยังมีนักศึกษาบางกลุ่มที่ทำงานด้านอื่นอยู่แล้วแต่มาเรียนด้วย ส่วนใหญ่บอกว่า ไม่อยากเปลี่ยนไปทำงานหนังสือพิมพ์ เพราะอาชีพเดิมมันคงกว่า..." (วันนักข่าว, 5 มีนาคม 2536)

หรืออาจจะเป็นไปได้จากสาเหตุอีกประการหนึ่งคือ ผู้บริหารหรือบรรณาธิการ หัวหน้าข่าวไม่ได้มีนโยบายที่จะรับผู้ที่เรียนด้านหนังสือพิมพ์มาโดยตรงเพราะมองเห็นว่าทักษะการเขียนข่าว การหาข่าวนั้นสามารถเรียนรู้ได้จากการทำงานแต่ความรู้เฉพาะด้านเรียนรู้กันลำบากหรือเรียนรู้ได้ช้า ซึ่งในระยะหลังโดยเฉพาะช่วงที่เศรษฐกิจขยายตัว การดำเนินธุรกิจต่างๆ มีความสลับซับซ้อนขึ้น ความต้องการนักข่าวเศรษฐกิจมีมากขึ้น บรรณาธิการหรือหัวหน้าข่าวเองก็ต้องการรับนักข่าวที่มีความรู้ด้านเศรษฐศาสตร์ หรือการเงินการธนาคาร หรือบริหารธุรกิจมาทำข่าวเศรษฐกิจมากกว่าที่จะรับคนจบสาขาหนังสือพิมพ์ ทั้งนี้เนื่องจาก คนเหล่านั้นจะเข้าใจเรียนรู้เรื่องราวเนื้อหาต่างๆ ที่จะนำเสนอเป็นข่าวได้มากกว่า สอดคล้องกับความเห็นของฐากร บุญปาน บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์ข่าวสด แสดงความเห็นในเรื่องนี้ว่า "ผู้ที่มาทำงานข่าวไม่จำเป็นต้องจบการศึกษาตรงกับสายด้านนิเทศศาสตร์หรือวารสารศาสตร์ ขอให้เป็นคนใฝ่รู้"

อดิศักดิ์ ลิ้มปรุ่งพัฒนกิจ บรรณาธิการ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ กล่าวว่า หนังสือพิมพ์เราเป็นหนังสือพิมพ์เสนอข่าวเศรษฐกิจ เรารับคนที่จบการศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์มากกว่า

วุฒิพงษ์ หลักคำ (อ้างแล้ว) กล่าวเสริมว่า "เรารับคนจบปริญญาตรี เพื่อสร้างมาตรฐานการศึกษา เราเชื่อคนจบปริญญาตรีมีโอกาสได้รับความรู้ ได้รับการฝึกอบรม มีประสบการณ์ในระบบมากกว่า" แต่แสดงความเห็นขัดแย้งในเรื่องของสาขาที่จบการศึกษาว่า "หากเป็นไปได้อยากได้คนจบสาขาโดยตรงหนังสือพิมพ์มากกว่า"

แต่ที่ผ่านมามีปัญหาว่าสถาบันการศึกษาผลิตไม่พอ และเราไม่มีโอกาสได้เข้าไปตรวจสอบด้วยว่าเขาเรียนอะไรมา ก็เห็นจากใบรายงานผลการเรียนแต่ทุกรายที่เข้ามาจะผ่านการฝึกอบรม ดังนั้นเมื่อเลือกไม่ได้เราก็เอามาตรฐานของคนจบปริญญาตรีทั่วๆ ไปแต่ก็พยายามหาสาขาที่ใกล้เคียง เช่น นักข่าวการเมือง จะรับคนที่เรียนกฎหมาย หรือการปกครอง ขณะที่นักข่าวประจำกระทรวงต่างประเทศ จะรับคนที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษ และถึงจะให้มาเรียนรู้การทำข่าวที่หลัง

สำหรับอายุการทำงานของนักข่าวสตรี จากการวิจัย พบว่า นักข่าวสตรีส่วนใหญ่มีอายุการทำงานอยู่ระหว่าง 2-3 ปีคิดเป็นร้อยละ 48.3 รองลงมาคือ 4-5 ปีและ 5 ปีขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 24.1 และ 18.8 ตามลำดับ ส่วนนักข่าวสตรีที่มีอายุการทำงานในช่วง 1 ปีมีจำนวนน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ธุรกิจหนังสือพิมพ์มีการขยายตัวก่อนหน้านั้นตั้งแต่เมื่อ 1 ปีที่ผ่านมาคือในช่วง พ.ศ. 2537 องค์กรหนังสือพิมพ์แต่ละแห่ง ต้องประสบกับภาวะการขึ้นราคาของกระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือพิมพ์ และปัญหานี้ได้ส่งผลกระทบต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นผลให้องค์กรหนังสือพิมพ์แต่ละแห่งต้องปรับตัว ส่วนหนึ่งใช้วิธีการลดจำนวนคนทำงานลงหรือจำกัดการรับคนทำงานเพิ่ม จึงอาจจะเป็นไปได้ที่ทำให้นักข่าวสตรีที่มีอายุการทำงานในช่วง 1 ปีมีน้อยที่สุด

ส่วนนักข่าวสตรีจะมีจำนวนลดลงเรื่อยๆ เมื่อมีอายุการทำงานที่มากขึ้น อาจมีสาเหตุมาจาก ในช่วง 2-3 ปีคนที่เข้ามาทำงานนักข่าวต้องการมาหาประสบการณ์ก่อนที่จะไปทำงานด้านอื่น และนักข่าวสตรีมองเห็นว่า การประกอบวิชาชีพนักข่าวไม่ก้าวหน้าและไม่มั่นคงในการทำงาน จึงคิดที่จะลาออกเมื่ออายุการทำงานยังน้อยในช่วง 1-5 ปี เพราะ หากอายุงานมากขึ้น นั้นหมายถึง อายุของนักข่าวสตรีก็มากขึ้นไปด้วย และการจะไปเริ่มต้นงานอื่นเมื่ออายุมากจะลำบาก จะเห็นว่าถ้ายังทำงานต่อประมาณ 4-5 ปี หลังจาก 5 ปีคนจะเริ่มคิดอีกครั้งว่าจะเปลี่ยนงานหรือไม่ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า นักข่าวสตรีจะมีการลาออกมากที่สุดในช่วงอายุการทำงาน 2-3 ปี รองลงมาคือ อายุการทำงาน 4-5 ปี อายุการทำงาน 5 ปีขึ้นไปและช่วงอายุการทำงาน 1 ปีตามลำดับ

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับความเห็นของทินนวัฒน์ รัตนสีทกุล (อ้างแล้ว) กล่าวว่า "การลาออกมีทุกจังหวะ คนที่มีอายุงาน 1-3 ปีถือเป็นจุด critical พออายุงานได้ 3 ปีเริ่มคิดที่จะเปลี่ยนงานใหม่ แต่เมื่ออายุ 26-30 ปี เป็นช่วงที่ทำงานประมาณ 4-5 ปี ซึ่งเมื่ออายุ 30 ปีคนจะเริ่มคิดอีกครั้ง บางคนจะเปลี่ยนงานไปทำบริษัทเอกชน เช่น งานประชาสัมพันธ์หรือพีอาร์"

ส่วนอดีตค้ด ลิมปรุ่งพัฒนกิจ (อ้างแล้ว) ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า ช่วงอายุงาน 3-5 ปีเป็นช่วงที่คนคิดเปลี่ยนงาน เป็นการเปลี่ยนสายงานไปเลย ไปอยู่บริษัทเอกชน ทำงานฝ่ายขาย พัฒนารูทกิจหรือพ็อาร์ทส่วนคนที่ม้อายุการทำงาน 5 ปีขึ้นไปไม่ค่อยเปลี่ยนส่วนใหญ่จะยึดอาชีพนี้ต่อไป

ทางด้านวีระ ประทีปชัยกุล (อ้างแล้ว) กล่าวเสริมว่า คนทำงานนักข่าวสักพักก็จะไปทำงานอื่น การลาออกของคนทำงานช่วง 1 ปีมีไม่มาก แต่จะมีในช่วงคนที่ทำงาน 3-4 ปีและ 4-5 ปี ทั้งนี้เนื่องจาก เบื่อ ไม่มีอะไรดีกว่าเดิม และเหตุผลสำคัญคือเงินเดือนไม่ดี แม้ว่าจะมีการปรับเงินเดือนขึ้นมาแล้วก็ตาม แต่เมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจอื่นแล้วก็ยังไม่ดีเท่า

หากพิจารณาเรื่องเงินเดือน ผลการวิจัยพบว่า นักข่าวสตรีส่วนใหญ่มีเงินเดือนอยู่ระหว่าง 10,001-15,000 บาท รองลงมาคือ 15,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 57.1 และร้อยละ 16.6 ตามลำดับ ซึ่งจะผันแปรไปตามอายุการทำงานของนักข่าวสตรี โดยส่วนใหญ่มีอายุการทำงาน 2-3 ปีรองลงมาคือ อายุการทำงาน 4-5 ปี เนื่องจาก โดยปกติการจ่ายเงินเดือน ระยะช่วงรับเข้าทำงานจะพิจารณาจากประสบการณ์ในการทำงาน ส่วนหนึ่งพิจารณาเรื่องอายุการทำงานนั่นเอง หลังจากนั้นจึงจะพิจารณาจากผลงาน ความสามารถในการทำงาน ซึ่งจะเห็นว่าระยะเริ่มต้นของการทำงานหากเป็นนักข่าวที่ทำงานในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษ จะมีเงินเดือนอยู่ระหว่าง 9,300-10,500 บาท ส่วนกลุ่มนักข่าวที่ทำงานในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย จะมีเงินเดือนระหว่าง 4,500-10,500 บาท และกลุ่มนักข่าวที่ทำงานในหนังสือพิมพ์รายวันแนวธุรกิจ จะมีเงินเดือนระหว่าง 9,300-12,500 บาท (สยามโพสต์, 20 สิงหาคม 2537)

ศูนย์วิทยพัรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

	ฉบับเดือน	ค่ารถ	ค่าโฆษณา (ต่อเดือน)
Bangkok Post	10,000	จ่ายตามจริง	-
The Nation	6,000-7,000	3,300	-
Thailand Time	8,000	2,500	-
มติชน	7,000	2,500	1,000
สยามรัฐ	5,400	-	-
สยามโพสต์	5,800	1,500/3,000	-
ไทยรัฐ	7,500	-	-
เดลินิวส์	4,500-5,000	-	-
ข่าวสด	7,000	2,500	1,000
แนวหน้า	5,500	2,500	-
บ้านเมือง	4,500-5,000	-	-
กรุงเทพธุรกิจรายวัน	6,000	3,300	-
ผู้จัดการรายวัน	8,000-9,500	3,000	-
คู่แข่งธุรกิจรายวัน	9,000	3,500	-
วิญจักรรายวัน	8,000	2,500	-
ไทยไฟแนนเชียล	7,500	3,000	-
ไทยธุรกิจไฟแนนซ์	7,000	2,500	-

หมายเหตุ : ข้อมูลนี้ได้จากการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์สยามโพสต์ ฉบับประจำวันที่ 20 สิงหาคม 2537 ซึ่งอ้างมาจากสมาคมนักข่าวแห่งประเทศไทย

ผลการวิจัย ยังพบอีกว่า สตรีที่ทำงานข่าวส่วนใหญ่อยู่ในตำแหน่งผู้สื่อข่าวถึงร้อยละ 74.0 รองลงมาคือ บรรณาธิการ หัวหน้าข่าว รองหัวหน้าข่าวหรือเทียบเท่า ร้อยละ 10.7 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ในวิชาชีพนักข่าวมีขั้นตอนของสายงานไม่เหมือนกับธุรกิจอื่น โดยจะมีขั้นตอนสายงานไม่มากนัก โดยเริ่มต้นจากนักข่าวและก้าวขึ้นไปในระดับผู้สื่อข่าวอาวุโส รีไรเตอร์ ผู้ช่วยหัวหน้าข่าว รองหัวหน้าข่าว หัวหน้าข่าว ผู้ช่วยบรรณาธิการและบรรณาธิการ และคนที่ได้รับเลือกหรือแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าแล้วก็เป็นหัวหน้าไปตลอด ดังนั้น โอกาสที่นักข่าวใหม่จะขึ้นมาในตำแหน่งระดับสูงนี้มีน้อย นักข่าวส่วนใหญ่จึงอยู่ในตำแหน่งผู้สื่อข่าวมาก แต่ก็มี ความก้าวหน้าในเงินเดือนที่เพิ่มขึ้น ตำแหน่งไม่ได้สูงขึ้น

"การขึ้นเป็นหัวหน้าในวิชาชีพนี้จะเป็นหัวหน้าไปตลอดงานนี้ไม่ใช่สายงานได้อันดับ คนๆ หนึ่งถูกเลือกเป็นหัวหน้า ก็จะเป็นตลอด และไม่มีตำแหน่งย่อยๆ มากนัก หลายแห่งจะดูที่อาวุโส" ปิยาภรณ์ ทิวะสิงห์ หัวหน้าข่าวสตรี หนังสือพิมพ์แนวหน้า ให้ความเห็น

นอกจากนี้เกี่ยวกับตำแหน่งของนักข่าวสตรีที่ทำการสำรวจพบว่า มีตำแหน่งเป็นผู้สื่อข่าวเป็นส่วนใหญ่ ก็คงต้องนำเรื่องอายุของนักข่าวสตรีมาพิจารณาประกอบด้วย กล่าวคือ นักข่าวสตรีจะมีจำนวนลดลงเมื่ออายุ 30-34 ปีและอายุ 35 ปีขึ้นไป อาจจะมีการลาออก ซึ่งจะเห็นว่าเมื่อจำนวนนักข่าวลาออกไปในช่วงอายุดังกล่าวเป็นจำนวนมาก โอกาสที่นักข่าวสตรีจะได้รับการพิจารณาให้ก้าวหน้าในระดับสูงจึงมีจำนวนไม่มาก ทั้งนี้สอดคล้องกับความเห็นของบรรณาธิการข่าวเศรษฐกิจ หนังสือพิมพ์บ้านเมือง (อ้างแล้ว) กล่าวว่า ". . . ผู้หญิงมักจะลาออกไปก่อน ดังนั้นเมื่อพิจารณาคนที่จะเป็นหัวหน้า จึงเป็นผู้ชายเสียส่วนใหญ่ . . ."

ผลการวิจัย ยังพบอีกว่า ไม่มีนักข่าวสตรีทำอยู่ในตำแหน่งบรรณาธิการบริหาร หัวหน้ากองบรรณาธิการ รองหัวหน้ากองบรรณาธิการ อาจเป็นเพราะ หัวหน้าที่เป็นบรรณาธิการผู้ชายไม่พิจารณาให้สตรีก้าวขึ้นมาในระดับสูงก็เป็นได้ โดยมีความเห็นว่า สตรีไม่เหมาะสมที่จะมานั่งบริหารงานที่ต้องรับผิดชอบมาก เพราะ คนที่อยู่ในตำแหน่งดังกล่าวจะต้องบริหารงานข่าวบริหารคน บางครั้งต้องดูแลด้านนโยบาย การตลาดของหนังสือพิมพ์ ซึ่งถือว่าเป็นงานหนักมาก ยิ่งถ้าสตรีมีภาระทางด้านครอบครัว จะทำให้ทำงานได้ไม่เต็มที่ และสตรีเองจะมีปัญหาเรื่องการยอมรับทั้งนี้ สอดคล้องกับความเห็นของบรรณาธิการหลายๆ คนที่ให้สัมภาษณ์ว่า ". . . เราให้โอกาสผู้หญิงและผู้ชายเท่ากันในการขึ้นเป็นหัวหน้า แต่จะมีปัญหาบ้างเรื่องการยอมรับ . . . ผู้หญิงขึ้นมาเป็นผู้บริหารได้แต่ต้องปรับทัศนคติและรู้จักแบ่งเวลาให้ถูก . . ."

นอกจากนี้ ผู้หญิงเองก็ไม่ได้ตั้งเป้าหมายในการทำงานถึงขั้นที่จะก้าวไปถึงระดับดังกล่าว เห็นได้จากความเห็นของบรรณาธิการข่าวผู้บริโภค หนังสือพิมพ์ Bangkok Post (อ้างแล้ว) ". . . ตนคิดว่าถ้าทำมาถึงระดับหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้บริหาร ไม่จำเป็นต้องปีนบันไดไปสู่ชั้นสูงเท่าไร ควรเลือกทำในสิ่งที่อยากทำ . . ."

และสตรีที่ทำงานในวิชาชีพนี้ไม่ยึดเอาการขึ้นสู่ตำแหน่งระดับสูงมาวัดการประสบความสำเร็จในการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ที่ว่า ผู้หญิงที่จะประสบความสำเร็จในการทำงานในวิชาชีพนักข่าวนั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีมุมมองชาวดี สามารถทำข่าวได้ทุกประเภทและรู้จักแหล่งข่าวมาก ส่วนการได้รับเลือกขึ้นเป็นหัวหน้าข่าวหรือผู้บริหารระดับสูงนั้น นักข่าวสตรีเลือก

เป็นอันดับ 4 ดังนั้นจะเห็นว่า การก้าวขึ้นสู่ผู้บริหารระดับสูง นักข่าวสตรีมีความเห็นว่าเป็นสิ่งที่น่าวิตกว่า นักข่าวสตรีนั้นประสบความสำเร็จในวิชาชีพ ฉะนั้น จึงมีนักข่าวจำนวนมากอยู่ในระดับตำแหน่งผู้สื่อข่าว ซึ่งนักข่าวสตรีที่ขึ้นเป็นหัวหน้าข่าวหลายคนก็ได้ให้ทัศนะที่สนับสนุนในประเด็นดังกล่าว ดังนี้

สุวรรณา อิศวเรืองชัย (อ้างแล้ว) บอกว่า "ตนคิดว่าคนที่ประสบความสำเร็จในอาชีพนี้ไม่ได้อยู่ที่ตำแหน่งอาชีพนักข่าวการได้แสดงความคิดเห็นการได้ทำงานในสิ่งที่เราเชื่อและแสดงออกมา มันสำคัญกว่าเรามานั่งบริหาร ปิดข่าวก็โม่ง มีนักข่าวก็คน พอไหม งานข่าว ถ้าเรารักการทำข่าว การเขียนข่าว การที่ไม่เป็นผู้บริหารทำให้เราติดตามเรื่องของเราได้สูงกว่า"

ปิยาภรณ์ ทิวะสิงห์ (อ้างแล้ว) กล่าวให้ความเห็นว่า "ไม่คาดหวังอยากเป็นหัวหน้า งานข่าวทำมาก รั้มากและสนุกมาก ชีวิตนักข่าวสนุกกว่าการเป็นหัวหน้าข่าว อาจเจออะไรมากกว่า คนที่ขึ้นเป็นหัวหน้าส่วนใหญ่จะนั่งอยู่ข้างใน คอยปิดหน้าข่าวในแต่ละวัน ไม่ค่อยได้ออกไปพบแหล่งข่าวหรือทำข่าว ได้เป็นหัวหน้าหรือไม่ ไม่ได้หวังเงินไปตรงนั้น มันเป็นจังหวะชีวิตมากกว่า"

ด้านบัญญัติ ทศนียะเวช (อ้างแล้ว) ซึ่งทำงานหนังสือพิมพ์มาเป็นเวลา 38 ปี บอกว่า "เป้าหมายในการทำงานของตนเอง อยู่ที่การรับใช้สังคมได้ดี"

ส่วนคณิต นันทวาณี (อ้างแล้ว) ซึ่งอยู่ในวงการหนังสือพิมพ์มาประมาณ 42 ปี กล่าวว่า "เราไม่ได้ตั้งเป้าไว้ว่าจะเป็นหัวหน้าข่าว แต่มันมาเอง"

นอกจากนี้อาจเป็นไปได้ว่า นักข่าวที่ทำการสำรวจส่วนใหญ่มีอายุการทำงานน้อย ส่วนใหญ่จะมีอายุการทำงาน 2-3 ปีและ 4-5 ปี จึงมีผลทำให้นักข่าวสตรีส่วนใหญ่อยู่ในตำแหน่งผู้สื่อข่าว ทั้งนี้เพราะ การเลื่อนขั้นไปสู่ระดับสูงต้องอาศัยระดับอาวุโสพิจารณาประกอบด้วย

สำหรับตำแหน่งช่างภาพของนักข่าวสตรีมีจำนวนน้อย ทั้งนี้โดยทั่วไปยังมีความคิดว่า ตำแหน่งช่างภาพควรจะเป็นตำแหน่งของผู้ชายมากกว่า สาเหตุหนึ่งอาจเป็นเพราะ งานช่างภาพเป็นงานที่ต้องลุยมากกว่าหากเทียบกับงานนักข่าว ต้องเสี่ยง และใกล้ชิดเหตุการณ์มากกว่าเพื่อที่จะให้ได้ภาพที่ดี ขณะที่งานนักข่าวไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น สามารถเช็คข่าวทางโทรศัพท์ได้หรือสอบถามหลังจากเหตุการณ์นั้นก็ได้แต่ช่างภาพทำไม่ได้ หากพลาดจากเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ก็จะได้ไม่ได้ภาพแล้ว ดังนั้น เวลาเกิดเหตุอันตราย จะพบว่าช่างภาพจะประสบอันตรายมากกว่า เช่น

ในเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ 2535 มีช่างภาพหญิงของสำนักข่าวเอพี (AP-Associated Press) ได้รับอันตรายจากการถ่ายภาพในเหตุการณ์ดังกล่าว ถูกก้อนหินขว้างใส่ที่ดวงตา นอกจากนี้เพื่อให้ได้ภาพที่ดีที่สุด บางครั้งต้องปีนถ่ายภาพในที่สูงหรือต้องเบียดเสียดแย่งกันกับช่างภาพฉบับอื่น ซึ่งความเป็นเพศหญิงอาจเป็นอุปสรรคได้ ดังนั้น เป็นสาเหตุทำให้สตรีที่ทำงานตำแหน่งช่างภาพมีน้อย ทั้งที่ก็เริ่มมีสตรีเข้ามาทำงานด้านนี้บ้างแล้ว

หากพิจารณาจากสายงานข่าวที่รับผิดชอบ ผลการวิจัยพบว่า นักข่าวสตรีส่วนใหญ่จะทำงานในสายงานข่าวเศรษฐกิจ ธุรกิจ รองลงมาคือ การเมือง อาจเป็นผลมาจาก การเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ ทำให้เกิดการขยายตัวทางด้านธุรกิจมากขึ้น มีธุรกิจใหม่ๆ เกิดขึ้นขณะเดียวกันก็มีความสลับซับซ้อนในการดำเนินการทางธุรกิจมากขึ้น ทำให้หนังสือพิมพ์ซึ่งมีหน้าที่รายงานข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม ต้องขยายหน้าหรือเพิ่มหน้ารองรับกับการขยายตัวทางธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ทั่วไปหรือหนังสือพิมพ์แนวธุรกิจ ที่มีการเพิ่มหน้าเกี่ยวกับเทคโนโลยีหรือธุรกิจก่อสร้าง เป็นต้น บางฉบับมีการแบ่งย่อยๆ หลาย section นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ที่เกิดขึ้นมาใหม่ๆ จะเห็นว่าเป็นหนังสือพิมพ์แนวธุรกิจทั้งสิ้น เช่น Business Day ดังนั้นจึงเป็นผลทำให้ต้องมีนักข่าวเข้ามารายงานข่าวด้านนี้เป็นจำนวนมาก

ขณะเดียวกัน งานข่าวเศรษฐกิจซึ่งแต่เดิมเป็นงานของผู้ชาย แต่ปัจจุบันมีนักข่าวสตรีเข้ามาทำมากขึ้น จะเห็นได้ว่านักข่าวที่ทำงานในหนังสือพิมพ์แนวธุรกิจ มักจะมีจำนวนนักข่าวสตรีมากกว่านักข่าวชาย อาทิ กรุงเทพธุรกิจรายวัน มีนักข่าวหญิงต่อนักข่าวชาย เท่ากับ 83:58 ผู้จัดการรายวัน มีจำนวน 66:48 ไทยไฟแนนเชียล นักข่าวหญิงต่อนักข่าวชายเท่ากับ 51:36 ทั้งนี้เป็นเพราะ นักข่าวหญิงมีความสามารถพอกันกับนักข่าวชาย และการทำข่าวเศรษฐกิจไม่มีผลต่อข้อจำกัดทางด้านร่างกายของความเป็นหญิงเช่นเดียวกับข่าวการเมือง ข่าวอาชญากรรม ทำให้มีนักข่าวสตรีในสายข่าวธุรกิจมาก

ส่วนนักข่าวสตรีในสายงานข่าวการเมืองมีมากเป็นอันดับสองรองจากสายงานข่าวเศรษฐกิจ เพราะ การทำข่าวการเมือง หัวหน้าข่าว บรรณาธิการข่าว มีความคิดว่า นักข่าวสตรีสามารถทำข่าวการเมืองได้ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะ เป็นงานไม่เสี่ยงอันตรายอะไร โดยมากจะเป็นนักข่าวที่ประจำอยู่ทำเนียบรัฐบาล สภาหรือกระทรวงต่างๆ และอาจเป็นเพราะ ความเป็นเพศหญิงที่สุภาพ อ่อนโยน เข้ากับแหล่งข่าวได้ง่าย อันจะทำให้ได้ข่าวง่าย เพราะแหล่งข่าวการเมืองส่วนใหญ่เป็นผู้ชายซึ่งจะเอ็นดูในความอ่อนโยนของนักข่าวสตรี

สำหรับนักข่าวสตรีที่ทำข่าวสตรี เด็กหรือการศึกษามีจำนวนน้อย ทั้งที่เข้าใจกันว่าเป็นงานเหมาะสมกับนักข่าวสตรี ทั้งนี้เป็นเพราะข้อจำกัดทางด้านเนื้อหาที่นำเสนอข่าวมีน้อย หน้าสตรีส่วนใหญ่จะแทรกอยู่ในฉบับรวมกับข่าวอื่น ซึ่งมีประมาณ 1-2 หน้าเท่านั้น ที่แยกออกมาต่างหากเป็น section บ้าง เช่น หน้าสตรีของหนังสือพิมพ์แนวหน้า ส่วนมากจะรวมอยู่ในฉบับนั่นเอง ดังนั้น เมื่อเนื้อหาการนำเสนอข่าวไม่มาก ปริมาณข่าวที่จะต้องทำและนำเสนอมีไม่มาก จึงไม่ต้องการนักข่าวที่จะเข้ามาทำข่าวด้านนี้มาก ขณะเดียวกันข่าวสตรีไม่ได้ถือเป็นจุดขายที่สำคัญของหนังสือพิมพ์เหมือนข่าวหน้าหนึ่ง และไม่ต้องการความจับใจในการเสนอข่าวเช่นเดียวกับข่าวหน้าหนึ่ง หนังสือพิมพ์บางฉบับสามารถปิดข่าวสตรีได้ล่วงหน้า จึงทำให้ไม่ต้องใช้นักข่าวสตรีทำข่าวด้านนี้มากนัก ซึ่งอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่นักข่าวสตรีที่ทำการสำรวจพบว่า อยู่ในสายข่าวสตรีมีน้อย

สายงานข่าวที่มีจำนวนนักข่าวสตรีจำนวนน้อยที่สุด เพียงร้อยละ 1.9 คือ ข่าวกีฬา เป็นเพราะ ข่าวกีฬาถือเป็นงานที่เป็นปริศนาลของผู้ชาย แม้ว่าสังคมจะเปิดกว้างมากขึ้นให้ผู้หญิงก้าวมาทำสายงานนี้แต่ก็ยังพบว่ามีไม่มากนัก นอกจากนี้ยังมองว่า การทำข่าวกีฬาไม่เหมาะกับผู้หญิง สอดคล้องกับความเห็นของบรรณาธิการบริหาร หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์แนชเชี่ยล (อ้างแล้ว) ว่า "งานข่าวกีฬา ถ้าให้ผู้หญิงไปทำจะไม่ปลอดภัย เช่น การทำข่าวที่สนามมวย ผู้หญิงอาจจะถูกลวนลามได้"

ความคาดหวังกับวิชาชีพนักข่าว

ความคาดหวังของนักข่าวสตรี ก่อนที่จะตัดสินใจประกอบวิชาชีพนักข่าว ผลการวิจัยพบว่า นักข่าวสตรีมีความคาดหวังสูงว่า งานนักข่าวจะเป็นงานที่มีโอกาสเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่ จะมีอิสระทางความคิด จะมีเสรีภาพในการแสดงออก หากพิจารณากับงานวิจัยของรองศาสตราจารย์ ฉอาน วุฑฒิกรรมรักษา ที่ทำการวิจัยเรื่อง "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาและความคาดหวังในการประกอบวิชาชีพของนักศึกษาวิชาการหนังสือพิมพ์ ในมหาวิทยาลัยรัฐและเอกชน" พบว่า "... นักศึกษาตัดสินใจเรียนเพราะ อาชีพหนังสือพิมพ์เป็นอาชีพอิสระ ..." จะเห็นว่ามีความสอดคล้องกันบ้าง

ความพึงพอใจในการทำงาน

นักข่าวสตรีมีความพึงพอใจในการทำงานโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานและด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานในระดับสูง ซึ่งการที่นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจด้านลักษณะงานสูง สามารถพอที่จะอธิบายได้ว่า นักข่าวสตรีได้พิจารณาเอาลักษณะงานเป็นเกณฑ์สำคัญในการตัดสินใจที่จะเลือกประกอบวิชาชีพนักข่าว ทั้งนี้มีความเห็นว่า งานนักข่าวเป็นงานที่สามารถตอบสนองความสนใจและความต้องการของเขาได้ จะเห็นได้จากความคาดหวังของนักข่าวสตรี ก่อนที่จะมาทำงานนักข่าว ปรากฏว่า นักข่าวมีความคาดหวังสูงใน 5 อันดับแรกว่า ในวิชาชีพนักข่าว จะทำให้ได้มีโอกาสเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่ จะมีอิสระทางความคิด จะมีเสรีภาพในการแสดงออก รวมทั้งจะเป็นงานที่สนุกสนาน ตื่นเต้น และยังจะได้มีส่วนช่วยเหลือสังคมด้วย

และเมื่อนักข่าวสตรีเข้ามาทำงานในวิชาชีพนี้แล้ว รู้สึกภาคภูมิใจกับงานที่ทำอยู่ เป็นที่น่าสังเกตว่า นักข่าวสตรีที่โสดและแต่งงานแล้ว ต่างก็มีความพึงพอใจสูงมากในเรื่องของงานหรือแม้แต่นักข่าวสตรีที่มีบุตรและนักข่าวสตรีที่ไม่มีบุตร ก็มีความพึงพอใจด้านลักษณะงานในระดับสูงเช่นกัน

นอกจากนี้นักข่าวสตรีที่มีอายุมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่มีอายุ 30-34 ปี มีความพึงพอใจด้านลักษณะงานสูงกว่าผู้ที่มีอายุ 25-29 ปี และผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี แสดงให้เห็นว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุมากมีแนวโน้มที่จะมีความพึงพอใจในลักษณะงานมากกว่านักข่าวสตรีที่มีอายุน้อย เนื่องจาก ผู้ที่มีอายุมาก ระยะเวลาการทำงานจะมากขึ้นไปด้วย การตัดสินใจว่าจะยังคงประกอบวิชาชีพนั้นๆ ย่อมมีสูงกว่าผู้ที่มีอายุน้อยที่ยังอาจจะต้องการเปลี่ยนงานไปหาประสบการณ์ใหม่ๆ

หากพิจารณาค่าเฉลี่ยของอายุการทำงานของนักข่าวสตรี พบว่า นักข่าวสตรีที่มีอายุการทำงาน 4-5 ปีมีความพึงพอใจสูงกว่านักข่าวสตรีที่มีอายุการทำงาน 2-3 ปี เนื่องจาก ผู้ที่ทำงานนักข่าวในช่วง 2-3 ปียังสามารถจะคิดเปลี่ยนงานใหม่ได้ แต่เมื่อทำงานไป 4-5 ปีแล้ว ค่อนข้างมีแนวโน้มว่าจะยึดวิชาชีพนั้นต่อไป อย่างไรก็ดี สำหรับนักข่าวสตรีที่ทำงานในช่วง 1 ปีก็พบว่า มีความพึงพอใจสูงด้วยอาจมีสาเหตุมาจากงานนักข่าวเป็นงานแรกที่ทำหลังจากที่จบการศึกษาออกมา และยังรู้สึกว่างานดังกล่าวตอบสนองความคาดหวังว่าจะได้มีเสรีภาพในการแสดงออก มีอิสระทางความคิดและมีโอกาสเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่อยู่ตลอดเวลา

สำหรับความพึงพอใจด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานนั้น นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจสูงเช่นกัน ซึ่งนักข่าวสตรีมีความคิดว่าเพื่อนร่วมงานมักจะให้ความร่วมมือในการทำงานเป็นอย่างดี งานนักข่าวเป็นงานที่ต้องอาศัยการประสานงานจากแต่ละส่วน เพื่อให้ได้ข่าวที่ดีและสมบูรณ์ ดังนั้น ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานจึงเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของเฮอริชเบิร์กและคณะ (Herzberg and others) พบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงานนั้นมีอยู่ 2 ปัจจัยคือ ปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจองค์ประกอบหนึ่งของปัจจัยดังกล่าว ได้แก่ ลักษณะของงาน (Work itself) เป็นงานที่น่าสนใจงานที่ต้องอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ท้าทาย และปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งมีองค์ประกอบเรื่องของความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน หมายถึง การติดต่อระหว่างบุคคลกับเพื่อนร่วมงานที่แสดงถึงความสัมพันธ์อันดีต่อกันทำให้สามารถทำงานร่วมกันและเข้าใจซึ่งกันและกัน

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสุชาติ นิกานันท์ ที่ทำการวิจัยเรื่องความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการในกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ มีความพึงพอใจในผู้ร่วมงานเป็นอันดับแรก และสอดคล้องกับงานวิจัยของเสาวนีย์ นุชนาฎนนท์ ที่ศึกษาความพึงพอใจในการทำงานของเจ้าหน้าที่ในห้องสมุดของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า เจ้าหน้าที่หอสมุดกลางพึงพอใจผู้ร่วมงานในระดับค่อนข้างสูง

ความสำนึกทางวิชาชีพ

ผลการวิจัย พบว่า นักข่าวสตรีมีระดับความสำนึกทางวิชาชีพอยู่ในระดับปานกลาง นักข่าวสตรีกลุ่มที่มีอายุมากคือ อายุ 30-34 ปีและอายุ 35 ปีขึ้นไปมีระดับความสำนึกทางวิชาชีพมากกว่านักข่าวสตรีที่มีกลุ่มอายุน้อยคือ กลุ่มอายุ 25-29 ปีและต่ำกว่า 25 ปี อาจเป็นเพราะนักข่าวสตรีที่มีอายุมาก ผ่านการหล่อหลอมให้ตระหนักความสำนึกทางวิชาชีพหรืออีกนัยหนึ่งในเรื่องของจรรยาบรรณในวิชาชีพมาเป็นเวลานาน จึงทำให้คนกลุ่มนี้มีระดับความสำนึกทางวิชาชีพมากกว่า

นอกจากนี้ในเรื่องความสำนึกทางวิชาชีพบางเรื่อง คนที่มีอายุน้อยและคนที่มีอายุมากมีมุมมองและมาตรฐานในการตัดสินต่างกัน อาทิ เรื่องของการรับของขวัญจากแหล่งข่าว คนที่มีอายุมากเห็นว่า ไม่ควรรับของขวัญจากแหล่งข่าว เพราะถือเป็นสินบนที่ทำให้นักข่าวรับใช้หรือทำประโยชน์ให้

กับแหล่งข่าวได้ และทำให้หนังสือพิมพ์หรือคนทำหนังสือพิมพ์ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงของประชาชน ขณะที่คนที่มีอายุน้อยกว่ามองว่า การรับของบางอย่างทำได้ ถ้าไม่ได้เป็นเงินหรือเป็นสิ่งของชิ้นใหญ่ ซึ่งแนวโน้มความคิดนี้ในกลุ่มนักข่าวรุ่นใหม่ที่มีอายุน้อยมีมากขึ้นเรื่อยๆ ดังเห็นได้จากเมื่อปี 2537 ที่ผ่านมา ในวงการหนังสือพิมพ์มีการวิพากษ์วิจารณ์กันมากเกี่ยวกับบริษัทธุรกิจเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร จัดงานเลี้ยงและเชิญนักข่าวไปร่วมด้วย ในงานมีการจับสลากรับโทรศัพท์เคลื่อนที่ มีข้อสังเกตว่า นักข่าวที่ทำข่าวในสายเทคโนโลยีหรือการสื่อสาร ได้รับโทรศัพท์เคลื่อนที่กันมาก จึงทำให้คนทำงานหนังสือพิมพ์หลายคนมองว่า จะเป็นการกระทำที่ถือเป็นการรับของหรือไม่

สำหรับเรื่องของความเป็นเพศหญิงนั้น ผลการวิจัยพบว่า นักข่าวสตรีร้อยละ 63.0 มีความเห็นว่า ความเป็นเพศหญิงมีผลกับการเสี่ยงภัยอันตรายมากที่สุด อันเป็นผลทำให้บรรณาธิการไม่ค่อยมอบหมายงานที่คิดว่าเสี่ยงอันตรายให้กับนักข่าวสตรี อาทิ ข่าวประท้วง ข่าวอาชญากรรม หรือการออกไปทำข่าวต่างจังหวัด หรือการทำข่าวในช่วงดึก เพราะเกรงว่าจะไม่ปลอดภัยกับนักข่าวสตรี จะเห็นว่า ความคิดของบรรณาธิการดังกล่าว ได้สะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่ว่า สตรีเป็นเพศที่อ่อนแออ่อนไหวง่ายชอบตื่นเต้นในวิกฤตการณ์ดังนั้นงานที่บรรณาธิการเห็นว่าเสี่ยงอันตรายก็จะมอบหมายให้นักข่าวชายไปทำ ซึ่งเท่ากับเป็นการแบ่งแยกงานอันอยู่บนพื้นฐานของความแตกต่างระหว่างเพศ ทั้งนี้สอดคล้องกับความคิดเจตคติเกี่ยวกับเพศนิยม (Sexism) ที่เชื่อว่าเพศบางเพศมีความเหนือกว่าหรือด้อยกว่าอีกเพศหนึ่งและได้ใช้เพศเป็นเกณฑ์พื้นฐานในการตัดสินใจวินิจฉัยทุกสิ่งทุกอย่าง

ส่วนเรื่องการหาข่าว บรรณาธิการผู้ชายบางคนให้ความเห็นว่า "เรื่องที่นักข่าวหญิงใช้ความสวยในการหาข่าว ก็เคยได้ยินมาบ้าง มีการโอ้อวดกันว่า แหล่งข่าวคนไหน ฉันคนเดียวที่เข้าถึง"

... โดยทั่วไปผู้หญิงมีโอกาสเข้าถึงแหล่งข่าวมากกว่า อาจเป็นเพราะพูดจาดีกว่า ชักชวนให้อยากพูดคุยด้วย ...

... ลักษณะความเป็นหญิง สุภาพ อ่อนน้อม อ่อนโยน จะได้รับความเอ็นดูและได้รับการให้เกียรติมากกว่า โดยเฉพาะในสังคมไทยที่มองว่า ผู้หญิงเป็นเพศแม่ ฉะนั้นการชักถามแหล่งข่าวที่เป็นผู้ชาย โอกาสที่จะเกิดความรู้สึกไม่พอใจมีน้อยกว่านักข่าวผู้ชาย ...

จะเห็นว่าทัศนคติของการแบ่งแยกเพศในประเด็นนี้ไม่สอดคล้องกับความเห็นของเคธ เอดี้ (Kate Adie) ที่เดียนักที่ว่า "ทัศนคติการแบ่งแยกเพศยังมีอยู่ในช่วงทำงานช่วงตลอดระยะเวลา 15 ปีที่ผ่านมาพบว่า นักข่าวผู้ชายส่วนมากยังคงมีความคิดที่ว่า นักข่าวผู้หญิงใช้วิธีเล่นหูเล่นตา เปิดซาอ่อนเพื่อให้ได้ข่าวมา" ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักข่าวสตรีเมืองไทยมีลักษณะของความอ่อนโยน อ่อนน้อม เป็นที่พอใจและทำให้แหล่งข่าวซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชายอยากจะพูดคุยด้วย แต่ไม่ปรากฏหลักฐาน ข้อเขียนหรือบทสัมภาษณ์ที่ชี้ให้เห็นว่า นักข่าวสตรีเปิดซาอ่อนเพื่อให้ได้ข่าวมา หากจะตีความหมายในบทสัมภาษณ์ของบรรณาธิการบริหาร หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์แนชเชี่ยล ที่ว่า ". . . มีอยู่ไม่น้อยที่ผู้หญิงไปพลาตท่าเสียทีเขา (แหล่งข่าวที่เป็นผู้ชาย) อาจเป็นเพราะ ความใกล้ชิดและการ หวานล่อม โดยเฉพาะกับแหล่งข่าวที่มีเครื่องแบบ เราก็เจอปัญหานี้และให้นักข่าวลาออกไป 2 คน . . ." ว่า การกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำเพื่อให้ได้ข่าวมา คงไม่ถูกต้องที่เดียนักดังนั้น อาจสรุปได้ว่า นักข่าวสตรีในเมืองไทย ยังไม่ถึงกับเปิดซาอ่อนเพื่อให้ได้ข่าวมา

นอกจากนี้ความคิดเจตคติเกี่ยวกับเพศนิยม (Sexism) ของบรรณาธิการหรือหัวหน้าข่าวยังมีอยู่ในแวดวงของนักหนังสือพิมพ์ไทย ในเรื่องของค่าจ้าง การเลื่อนขั้นและความรับผิดชอบ อาทิ

. . . การพิจารณาเงินเดือน เราดูจากความสามารถ แต่ถ้าพิจารณาก็จะพบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ที่เห็นได้ชัดคือ ตำแหน่งรีไรเตอร์ ผู้หญิงจะมีระดับเงินเดือนที่ต่ำกว่าเพราะ การเรียนรู้ในการเขียนข่าว ผู้ชายทำได้ดีกว่า . . .

. . . โอกาสของผู้หญิงที่จะได้รับการโปรโมทมีมาก แต่ผู้หญิงก็ต้องใช้ความพยายามมากกว่าผู้ชาย . . .

. . . เราให้โอกาสเท่ากันระหว่างผู้หญิงและผู้ชายในการขึ้นเป็นหัวหน้า...แต่ก็มีปัญหาบ้างเรื่องการยอมรับ เพราะ ส่วนใหญ่ผู้ชายจะมี ego มีความรู้สึกต่อต้านหัวหน้าผู้หญิง การที่ผู้หญิงจะเป็นที่ยอมรับได้ ผู้หญิงต้องแสดงฝีมือให้เขาเห็นเป็นอย่างมากในการที่จะให้เกิดการยอมรับ . . .

. . . ทุกวันนี้ผู้ชายยอมรับผู้หญิงมาก แต่บางจุดที่เป็นของผู้ชายยังมีอยู่ ความหวงบาง area ที่เป็น territory ของผู้ชายก็มี แม้ว่าผู้หญิงจะฝ่าด่าน area ของผู้ชายไปได้ แต่การยอมรับก็ไม่ยอมรับทันทีเหมือนผู้ชาย . . .

... ความสามารถ ความเหมาะสมกับประเภทของงาน รวมถึงความสัมพันธ์
กับเพื่อนร่วมงาน ความเข้าใจในองค์กร ผู้ชายมีมากกว่า อย่างไรก็ตาม ชื่นชอบกับ
ลักษณะงาน สตรีมักเป็นหัวหน้าข่าวสตรี สิ่งแวดล้อม การศึกษา เศรษฐกิจแต่การ
เมืองและข่าวทั่วไปมีผู้หญิงดูแลน้อย ...

... เคยมีผู้หญิงคนหนึ่งที่จะฝึกให้เป็นรีไรท์เตอร์ดูแลข่าวการเมือง
แต่ไม่เอาชอกกลับไปเป็นนักข่าว ทั้งที่การตัดสินใจใช้ได้ แต่ไม่มั่นใจตนเองแม้ว่าผม
จะคอยช่วยสนับสนุนดูแล เพราะต้องปกครองคน 23 คนและบางคนอายุมาก
กว่า... สิ่งเหล่านี้เป็นเพราะผู้หญิงทำเอง ทำให้โอกาสและขั้นตอนในการขึ้นมาเป็น
หัวหน้าของผู้หญิงลำบาก หากเป็นเช่นนั้นถ้าผู้หญิงต้องการจะอยู่ตรงนี้ได้ ทำ
อย่างไรที่ผู้หญิงจะทำได้เหมือนกับผู้ชาย ...

ความเห็นเหล่านี้สอดคล้องกับแนวคิดของ พี เอ็ม ซีมอนด์ (P.M. Semonds) ที่ว่า
สตรีถูกกีดกันเรื่องค่าจ้าง การเลื่อนขั้นและความรับผิดชอบ กิจกรรมสตรีถูกจำกัดในฐานะเป็น
พลเมืองชั้นสอง ถูกตรึงรอนสิทธิในการประกอบอาชีพ

wanasatsoobsamadituan

หลังทำการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของนักข่าวสตรีที่แตกต่างกันส่วน
ใหญ่ไม่มีผลให้ระดับความพึงพอใจในการทำงานด้านต่างๆ และไม่มีผลทำให้ระดับความสำนึกทาง
วิชาชีพแตกต่างกัน อันเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน ปัจจัยส่วนบุคคลที่นำมาทดสอบนั้น ได้แก่ อายุ
สถานภาพการสมรส สถานภาพการมีบุตร ระดับการศึกษา สาขาที่จบการศึกษา ประเภทหนังสือ
พิมพ์ที่สังกัด อายุงานและเงินเดือน ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจาก ปัจจัยส่วนบุคคลของนักข่าวสตรีไม่ได้
เป็นตัวแปรสำคัญที่เกี่ยวข้องกับระดับความพึงพอใจในการทำงานหรือระดับความสำนึกทางวิชา
ชีพของนักข่าวสตรี

อย่างไรก็ดี จากการทดสอบสมมติฐาน ก็ยังมีบางส่วนที่ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1

(1.8) เงินเดือนมีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนของนักข่าวสตรีแตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถอธิบายได้ว่า เงินเดือนของนักข่าวสตรีที่แตก
ต่างกัน ทำให้ความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนแตกต่างกัน โดยที่กลุ่มนักข่าวสตรีที่มีเงินเดือนสูง

ย่อมมีความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนมากกว่ากลุ่มนักข่าวสตรีที่มีเงินเดือนต่ำ ซึ่งมีความพึงพอใจด้านค่าตอบแทนน้อย คือในกลุ่มผู้ที่มีเงินเดือน 15,001-20,000 บาทและ 20,000 บาทขึ้นไป มีความพึงพอใจด้านนี้มากกว่าผู้ที่มีเงินเดือน 10,001-15,000 บาทและต่ำกว่า 10,000 บาท

สมมติฐานที่ 3

(3.1) อายุ มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

(3.2) สถานภาพการสมรส มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

(3.4) ระดับการศึกษา มีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

(3.6) ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัดมีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

(3.7) อายุการทำงานมีผลทำให้ระดับความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ในเรื่องของอายุและอายุการทำงานนั้น สามารถอธิบายได้ว่า อาจเป็นเพราะ นักข่าวสตรีที่มีอายุมาก คือผู้ที่มีอายุ 30-34 ปีและอายุ 35 ปีขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับอายุการทำงานที่มากด้วย จะมีความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานมากกว่าคนที่มีอายุน้อยกว่า คืออายุต่ำกว่า 25 ปีและอายุ 25-29 ปี ซึ่งมีอายุการทำงานน้อยกว่าเช่นกัน เนื่องจาก คนที่อายุมาก และทำงานมานาน ย่อมจะมีความสนิทสนมและคุ้นเคยที่ทำงานมากกว่า หรือพอใจกับห้องทำงานที่เป็นอยู่และอุปกรณ์ที่ใช้มากกว่าคนอายุน้อยซึ่งเพิ่งทำงานไม่นานนัก เพราะ คนอายุมากย่อมตัดสินใจแล้วว่า เขาพึงพอใจที่จะทำงานในสภาพดังกล่าว อันเป็นผลทำให้เขาทำงานได้มานานแล้ว ทั้งนี้ สมัยก่อนธุรกิจหนังสือพิมพ์ไม่ได้ขยายตัวใหญ่โต จนถึงกับต้องนำบริษัทเข้าไปลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เพื่อนำเงินมาลงทุนขยายกิจการ และการก่อเกิดของหนังสือพิมพ์ก็ไม่ได้เน้นการทำกำไรทางธุรกิจมากนักแต่เพียงเพื่อสะท้อนความคิดและเป็นปากเสียงของประชาชนมากกว่าดังนั้นธุรกิจหนังสือพิมพ์จึงเป็นธุรกิจเล็กๆ สถานะที่ทำงานไม่ใหญ่โตนัก อุปกรณ์ต่างๆ ก็ไม่ได้ทันสมัยมาก เพียงแต่ทำอย่างไรที่ความคิดทั้งหลายของคนทำหนังสือพิมพ์จะสามารถสะท้อนและเป็นกระบอกเสียงให้กับประชาชนได้ แต่ปัจจุบันยุคสมัยเปลี่ยนไป เป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทมากหากองค์กรหนังสือพิมพ์ใดไม่ปรับตัวนำเทคโนโลยีมาช่วยในการทำงาน

ก็ยอมเสียเปรียบ ดังนั้น ในการทำงานของนักข่าวทุกวันนี้ แต่ละคนก็จะมีอุปกรณ์สื่อสารติดตัว เช่น โทรศัพท์มือถือ หรือโทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งทำให้หัวหน้าข่าวและนักข่าวสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็ว นักข่าวบางคนก็มีเครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับพิมพ์ข่าวและสามารถส่งข่าวเข้าไปยังสำนักงานได้เลย บางครั้งก็ใช้แฟกซ์ในการส่งข่าว ไม่ต้องเสียเวลาโทรศัพท์ส่งข่าวเหมือนสมัยก่อน โอกาสความถูกต้องในข่าวมีมากกว่า หากองค์กรใดเป็นองค์กรเล็ก ก็ยอมเสียเปรียบในการทำงาน

จากประเด็นดังกล่าว อาจเป็นสาเหตุทำให้คนที่อายุน้อย มีความต้องการในสิ่งต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วมากกว่าคนที่มียุมาก ดังนั้น คนอายุน้อยและมีอายุการทำงานน้อยจึงมีความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานน้อยกว่าก็เป็นได้

ส่วนในเรื่องของระดับการศึกษานั้น พบว่า คนที่มีการศึกษาดำกว่าระดับปริญญาตรี มีความพึงพอใจกับบรรยากาศการทำงานมากกว่าระดับปริญญาตรี อาจเป็นเพราะ ความคาดหวังในเรื่องดังกล่าวของคนที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีน้อยกว่าระดับปริญญาตรี

สำหรับนักข่าวสตรีที่อยู่ในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย มีความพึงพอใจด้านบรรยากาศการทำงานมากกว่านักข่าวสตรีที่ทำงานในหนังสือพิมพ์รายวันแนวธุรกิจและภาษาอังกฤษ อาจเนื่องมาจาก ในองค์กรหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยส่วนใหญ่ เช่น มติชน ไทยรัฐ เดลินิวส์ แนวหน้า จะมีอุปกรณ์ช่วยอำนวยความสะดวกในการทำงานมากกว่า อาทิ รถรับส่ง ครอบคลุมข่าววิทยุ Walkie-Talkie รถรับส่งกลับบ้านหลังจากเลิกงานแล้ว ขณะที่นักข่าวที่อยู่ในหนังสือพิมพ์รายวันแนวธุรกิจและภาษาอังกฤษ จะไม่มีรถประจำในการไปทำข่าวหรือส่งกลับบ้าน ส่วนใหญ่จะใช้รถแท็กซี่มากกว่าและค่ารถก็เบิกตามความจริงหรือบางแห่งก็จะให้เงินค่ารถเป็นรายเดือน

สมมติฐานที่ 6

- (6.4) ระดับการศึกษามีผลทำให้ระดับความสำนึกทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
- (6.5) สาขาที่จบการศึกษามีผลทำให้ระดับความสำนึกทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
- (6.6) ประเภทหนังสือพิมพ์ที่สังกัดมีผลทำให้ระดับความสำนึกทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
- (6.8) เงินเดือนมีผลทำให้ระดับความสำนึกทางวิชาชีพของนักข่าวสตรีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นักข่าวสตรีที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีและระดับปริญญาตรีมีความสำนึกทางวิชาชีพมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี โดยคนที่มีการศึกษาสูงกว่าจะตระหนักในเรื่องความสำนึกทางวิชาชีพหรือจรรยาบรรณมากกว่า อาจเป็นเพราะ การหล่อหลอมทางความคิดและการสัมผัสบรรยากาศการศึกษาในมหาวิทยาลัยที่หลากหลายมีส่วนทำให้ระบบการคิดแตกต่างออกไป

เมื่อพิจารณาด้านสาขาที่จบการศึกษา พบว่า คนที่จบการศึกษาสาขาหนังสือพิมพ์โดยตรงจะมีความสำนึกทางวิชาชีพมากกว่าสาขาสื่อสารมวลชนอื่นๆ และสาขาอื่น อาจเนื่องจาก คนที่จบสาขาหนังสือพิมพ์จะมีวิชาที่เรียนรู้ในเรื่องความสำนึกทางวิชาชีพหรือจรรยาบรรณของคนทำหนังสือพิมพ์และจะเข้าใจถึงอุดมการณ์การก่อเกิดของหนังสือพิมพ์ จึงมีส่วนทำให้คนที่เรียนทางด้านหนังสือพิมพ์มีระดับความสำนึกทางวิชาชีพสูงกว่า เพราะ เขาจะตระหนักในเรื่องนี้มากกว่า เมื่อเขาตั้งใจที่จะเรียนด้านนี้โดยตรงและจบมาทำงานตรงกับสาขาที่เรียน ย่อมเป็นความมุ่งมั่นที่อยากจะทำงานตามอุดมการณ์ที่เรียนมา อันสอดคล้องกับงานวิจัยของรองศาสตราจารย์ฉัตร วุฒิกรรมรักษา ที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาการหนังสือพิมพ์จากคณะนิเทศศาสตร์ วารสารศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชและมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ให้เหตุผลในการเรียนหนังสือพิมพ์ว่า ทำให้รู้จักควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบมากขึ้นและสร้างคนให้มีจรรยาบรรณหนังสือพิมพ์

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะ

1. นักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจในการทำงานโดยรวมและระดับความสำนึกทางวิชาชีพอยู่ในระดับปานกลาง จัดว่าเป็นระดับความพึงพอใจที่ผู้บริหารควรปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม เพื่อเพิ่มระดับความพึงพอใจในการทำงานและระดับความสำนึกทางวิชาชีพให้อยู่ในระดับสูงกว่าเดิม ซึ่งจะมีผลต่อการทำงาน เพราะหากนักข่าวสตรีมีระดับความพึงพอใจในการทำงานและระดับความสำนึกทางวิชาชีพอยู่ในระดับสูง นักข่าวสตรีย่อมพอใจที่จะทำงานในวิชาชีพนี้ต่อไปและตั้งใจทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองต่อเป้าหมายและอุดมการณ์ของวิชาชีพอย่างแท้จริง

2. นักข่าวสตรีมีความพึงพอใจด้านลักษณะงานและความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานในระดับสูง แต่ความพึงพอใจด้านค่าตอบแทน ด้านบรรยากาศการทำงานและความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชานั้นอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งปัจจัยด้านค่าตอบแทน บรรยากาศการทำงานและความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะสร้างแรงจูงใจให้เกิดความพึงพอใจในการทำงานได้เช่นกัน โดยเฉพาะเรื่องค่าตอบแทนที่นักข่าวสตรีเห็นว่าเป็นปัจจัยสำคัญต่อการตัดสินใจประกอบวิชาชีพ นักข่าวต่อไปหรือไม่ การสำรวจนักข่าวสตรีจำนวน 319 คนที่ทำการสำรวจ ส่วนใหญ่จำนวน 166 คนหรือร้อยละ 52.0 มีความเห็นว่าถ้ามีงานใหม่ที่ดีกว่า อันหมายถึง เงินเดือนและสวัสดิการที่ดีกว่า จะลาออกจากงานนักข่าว ด้วยเหตุผลต้องการเงินเดือนที่มากกว่า ต้องการความก้าวหน้า

ดังนั้น ผู้บริหารองค์กรหนังสือพิมพ์ควรที่จะหาแนวทางในการปรับปรุงเรื่องดังกล่าวเพื่อให้ นักข่าวสตรียังคงประกอบวิชาชีพนักข่าวต่อไป

3. นักข่าวสตรีมีความเห็นว่า การมีสามีและบุตรเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน บางคนต้องลาออกไปประกอบวิชาชีพอื่น เพราะต้องการเวลาให้กับครอบครัวและบุตรมากขึ้น ในประเด็นนี้ ผู้บริหาร องค์กรหนังสือพิมพ์ควรที่จะหาแนวทางแก้ไขเรื่องการจัดสรรเวลาในการทำงานของนักข่าวให้ เหมาะสมกับแต่ละบุคคลได้ เพราะ ทุกวันนี้คนทำงานมีจำนวนมากกว่าแต่ก่อนและการทำงานข่าวในแต่ละสายงานก็มีนักข่าวที่รับผิดชอบมากกว่า 1 คนที่สามารถทดแทนการทำงานกันได้ หากเป็นไปได้สามารถจัดสรรแบ่งเวลาของนักข่าวที่ทำงานในสายเดียวกันสำหรับผู้ที่มีครอบครัวแล้ว ซึ่งอาจจะทำให้คนมีครอบครัวยังคงทำงานนักข่าวต่อไปได้

ส่วนนักข่าวสตรีที่มีบุตรนั้น หากบุตรยังเล็ก ผู้บริหารหรือเจ้าของหนังสือพิมพ์อาจจัดหาสถานที่เลี้ยงเด็กอยู่ภายในสำนักงาน โดยมีคนดูแลให้ ซึ่งทำให้นักข่าวสตรีที่เป็นแม่ไม่ต้องกังวลเรื่องการเลี้ยงดูบุตร ทำให้แม่ทำงานได้เต็มที่

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเจาะลึกหรือทำการวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับบทบาทและสถานภาพของนักข่าวสตรีในแต่ละองค์กร ทั้งนี้ทำให้แต่ละองค์กรทราบผลการวิจัย และนำผลการวิจัยที่ได้ไปประยุกต์และปรับปรุงภายในองค์กรให้ดีขึ้น
2. ควรทำการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบความพึงพอใจในการทำงานของนักข่าวชายและศึกษาแนวคิดเจตคติเกี่ยวกับเพศนิยมของนักข่าวชายที่มีต่อนักข่าวหญิงในองค์กรเดียวกัน
3. ควรทำการวิจัยศึกษาความพึงพอใจในการทำงานของนักข่าวสตรีและนักข่าวชายในสื่ออื่นๆ ด้วย ซึ่งจะช่วยให้ทราบว่าปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจในการทำงานของนักข่าวสตรีและนักข่าวชายในสื่ออื่นแตกต่างจากหนังสือพิมพ์หรือไม่ ซึ่งจะทำให้เห็นแนวโน้มว่า คนตัดสินใจประกอบวิชาชีพนักข่าวในสื่อใดมากที่สุด ด้วยเหตุผลใด พร้อมกันนี้ควรทำการศึกษาแนวคิดเจตคติเกี่ยวกับเพศนิยมในนักข่าวที่ทำงานในสื่ออื่นๆ ด้วยว่าเหมือนหรือแตกต่างจากหนังสือพิมพ์หรือไม่
4. สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน อาจเป็นเพราะ ปัจจัยส่วนบุคคลบางตัวไม่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการทำงานและระดับความสำนึกทางวิชาชีพ ดังนั้นในการทำการวิจัยครั้งต่อไป อาจจะศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่ไม่ได้ทำการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ อาทิ ความมั่นคงในการทำงาน ความก้าวหน้าในการทำงาน และศึกษาดูว่าก่อนและหลังการตัดสินใจประกอบวิชาชีพนักข่าว มีความพึงพอใจในการทำงานอย่างไร สิ่งที่ได้รับจากการทำงานเป็นไปตามที่คาดหวังไว้หรือไม่
5. การทำการวิจัยโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) สำหรับนักข่าวนั้น เป็นสิ่งที่ลำบากมากในการตามแบบสอบถามกลับคืน เพราะ นักข่าวไม่ได้ทำงานประจำอยู่กับที่ และมีเวลาไม่แน่นอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าไม่มีคนที่รู้จักคอยเก็บแบบสอบถามให้ นอกจากนี้นักข่าวส่วนใหญ่จะบอกว่ายุ่งมาก ไม่มีเวลารอกแบบสอบถาม บางครั้งก็ไม่รู้ว่าจะนำแบบสอบถามไปไว้ที่ไหน หรือหากแบบสอบถามมีจำนวนเยอะและจะต้องกรอกหรือแสดงความเห็นมากในลักษณะคำถามเปิด (Open-ended question) นักข่าวส่วนใหญ่จะไม่ค่อยตอบคำถาม ดังนั้น ถ้าหากทำการวิจัยครั้งต่อไป ควรคำนึงถึงประเด็นดังกล่าวด้วยและควรมีการวางแผนระยะเวลาการทำงานให้ดี ทั้งนี้ควรเผื่อเวลาไว้สำหรับการเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วย